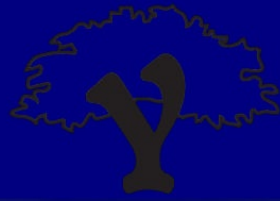

Yunus

Büyük Şehre Tanrı'nın Ulakları Olmak

Yaşam Kilisesi

Yunus

[Yaşam Kilisesi](#)

Telif Hakkı/Copyright Yaşam Kilisesi, 2015

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[Birinci Bölüm Yunus Hikayesinin Önemi](#)

[İkinci Bölüm Kalk! Yun 1.1-6](#)

[Üçüncü Bölüm Fırtınaya Yakalanış Yunus 1.17-3.3](#)

[Dördüncü Bölüm Yüreğin Nasıl? Yunus 3.1-4.11](#)

[Beşinci Bölüm Sığınak Yunus 4.5-9](#)

Birinci Bölüm Yunus Hikayesinin Önemi

1. Yunus'un hikayesi insanoğlunun hikayesidir

Yunus'un hikayesi bir lütuf hikayesidir. Tanrı'dan bir görev alır ve başarısız olur fakat Tanrı onu yeniden görevlendirir.

Yunus'un öyküsü şu şekilde gelişir;

Görevlendirilmesi – isyan – ölüm – diriliş – yeniden görevlendirilmesi – görevi yerine getirmesi

İşte insan ırkının hikayesi de aynen bu şekilde gelişmiştir.

Tanrı Adem'i görevlendirdiğinde şöyle buyurdu: 'Benim temsilcilerim olacaksınız, suretimi taşıyacaksınız, çoğalıp dünyayı suretimle dolduracaksınız, bahçe dışındaki kaosa benim adıma hükmedeceksiniz, bahçemi (krallığı) yayacaksınız, ta ki bütün dünya benim huzurumla dolana kadar.'

Adem ise, isyan edip günaha düştü ve Tanrı'nın isteğini yerine getirmedi. Sonuç olarak Tanrı'nın varlığından yoksun kaldı ve Tanrı evreni lanetledi (Yaradılış 3) Ölüm evrene girmiş oldu ve insan ölüme mahkum edildi.

Bu gerçeği Yunus kitabının birinci ve ikinci bölümlerinde görmekteyiz. Tanrı Yunus'u görevlendirdiğinde, Yunus itaatsizlik edip, Tanrı'dan kaçmaya kalkışıyor (1.3) ve Tanrı'nın varlığından uzaklaşıyor.

Sonuç olarak, Tanrı denize şiddetli bir rüzgar gönderir ve bu Yunus'un ölümüyle sonuçlanır. İşte bu, lanetin karşılığıdır!

İkinci bölümde Yunus'un yalvarışı, ruhsal bakımdan ölü olan insanoğlunun yalvarışına benzemektedir.

Yun 2:2 "Ya RAB, sıkıntı içinde sana yakardım, Yanıtladın beni. Yardım istedim ölümler diyarının bağrından, Kulak verdin sesime.

Yunus gerçekten ölüp dirildi mi, yoksa ölümden kurtuldu mu, bilinmiyor. Ama 'üç gün üç gece (1.17)' şeklindeki ifade, eskiler için ölümü ve ruhun bedeni terk ederek ölümler diyarına yaptığı yolculuğu tanımlamaktaydı.

Yun 2:4 'Huzurundan kovuldum' dedim, 'Yine de göreceğim kutsal tapınağını.'

Burada, İnsanoğlunun ebedi duasını hatırlıyoruz. Aden'den, Tanrı'nın kutsal mevcudiyetinden kovulduk, ve onu içtenlikle özlüyoruz.

Yun 2:8 Değersiz putlara tapanlar, Vefasızlık etmiş olurlar.

Değersiz putların peşinden giden insanoğlu, Tanrı'nın iradesine karşı durdu ve böylelikle, İncil'in öğretiğine göre artık bir ölüdür.

Efes 2:4 Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz.

İnsanoğlunun hikayesi mezarda sona erebilirdi. Ama Tanrı'nın mükemmel ve benzersiz kurtuluş tasarısına göre yeni bir başlangıç yaşandı; İkinci bir Adem'i gönderildi ki, O'nun adı 'İsa Mesih'tir.

Mesih, insanoğlunu temsil ederek yerimize geçti, ölümümüze katıldı. Yunus gibi, Mesih de üç gün mezarda kaldıktan sonra mucizevi bir şekilde yaşama döndü, ve O'nun dirilişiyle insanoğlu yeniden asli yoluna döndürülebildi.

Mesih, ölümden dirildiği akşam öğrencilerine görünerek,

Yuh 20:21 İsa yine onlara, "Size esenlik olsun!" dedi. "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum."

Yuh 20:22 Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi.

Tıpkı başlangıçta Tanrı'nın bizi görevlendirdiği ve Ruh'u üflediği gibi, Mesih öğrencilerini yeniden görevlendirir, ve Ruh'la yaşatır. Adem'in yapamadığını, Mesih'te olan bizler yapacak, dünyayı Tanrı'nın sureti ve varlığıyla dolduracağız.

Tanrı, yüce lütfuyla bize ikinci bir şans, yeni bir başlangıç vermektedir. Peki bu sefer itaat edecek miyiz?

Aynen bu şekilde, Tanrı Yunus'a ikinci kez seslendi (3.1). Ve bu kez Yunus itaat edip, Ninova'ya gitti.

Yunus'un hikayesi insanoğlunun hikayesidir:

Görevlendirme – isyan – ölüm – diriliş – yeniden görevlendirilme – görevin yerine getirilmesi

Ne yazık ki ölümlerle sonuçlanmış olan birinci kısım, İlk Adem'in ve çocuklarının hikayesidir.

Hamdolsun ki dirilişle başlayan ikinci kısım, Yeni Adem yani İsa Mesih'in ve çocuklarının hikayesi olmaktadır.

Tam bu noktada, 'Tanrı bizi neden kurtarıyor,' sorusu akla gelebilir. Şu şekilde yanıtlamak mümkündür: Bütün yaratılış ve evren için kurguladığı tasarısında yer almamız için, O'nu onurlandırıp itaat etmemiz için, bütün dünyayı O'nun görkemiyle doldurmamız için...

1. Yunus 'güvercin olarak' Tanrı'nın yeni yaratılışının ilk meyvelerini getirendir!

İbranice'de Yunus 'güvercin' anlamına gelir.

Kutsal Kitap'ın belli ayetlerinde güvercin, ruh, su ve yaratılış-yeni yaratılış birlikte yer almaktadır. Bunları aşağıda görebiliriz.

Yaratılış 1.2 Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.

İlk yaratılışı oluştururken, Tanrı'nın Ruh'u etkindi ve dalgalanıyordu (bir güvercin gibi) ve Tanrı yaratılış sularından (eskiler için su 'kaos' demektir) ayırıp şekillendiriyordu.

Yaratılış 8.1-3

Nuh'un hikayesinde Tanrı tufanı gönderir, eski yaratılış yok eder, sonra yeni, temiz, günahsız bir yaratılış ortaya çıkarır. Sembolik olarak hikaye bunu

anlatmaktadır. Tanrı büyük bir rüzgar (İbranice ruah-yani ruh!) gönderir, suları azaltır, yenilenmiş yaratılışı ortaya çıkarır.

Yar 8:8 Bunun üzerine Nuh suların yeryüzünden çekilip çekilmediğini anlamak için güvercini gönderdi.

Yar 8:9 Güvercin konacak bir yer bulamadı, çünkü her yer suyla kaplıydı. Gemiye, Nuh'un yanına döndü. Nuh uzanıp güvercini tuttu ve gemiye, yanına aldı.

Yar 8:10 Yedi gün daha bekledi, sonra güvercini yine dışarı saldı.

Yar 8:11 Güvercin gagasında yeni kopmuş bir zeytin yaprağıyla akşamleyin geri döndü. O zaman Nuh suların yeryüzünden çekilmiş olduğunu anladı.

İşte burada güvercin, ruh, su ve yaratılış, ayetlerde yine birlikte yer almaktadır. İlginç olan, güvercinin ilk çıkışında başarısız oluşudur. Nuh onu ikinci defa salar, tıpkı Yunus'un iki kez görevlendirilmesi gibi!

Hatırlayalım: İsa Mesih'in vaftizinde de Kutsal Ruh bir güvercin şeklinde Mesih'in üzerine inmiş, ve Mesih sulardan 'Tanrı'nın yeni yaratılışın ilk üyesi,' olarak çıkmıştı.

'Acaba, Mesih'in vaftizinde inen güvercin, Nuh tufanındaki güvercin, bu simgeler Adem'in başlangıçta aldığı görevi yerine getirmesinin, karanın sulardan ayrılması görevinin bir yansıması olabilir mi?' düşünebiliriz.

Yunus da, Tanrı'nın gönderdiği güvercindir. Sulardan (yani ölümden) geçerek (fırtınaları atlatarak) yeni yaratılışın bir işaretini bulmak için (ulusların tövbe etmesi) yola çıkmıştır. İlkinde başarısızdır, ikinci çıkışında ise başarılı olmaktadır!

1. Yunus'un hikayesi İsrailoğulların hikayesidir

Yunus kendini çok net bir şekilde bir Yahudi olarak tanıtmaktadır.

Yun 1:9 Yunus, "İbrani'yim" diye karşılık verdi, "Denizi ve karayı yaratan Göklerin Tanrısı RAB'be taparım."

Yunus bu öyküde İsrailoğullarını temsil eder, çünkü bütün hikaye İsraililere yönelik bir peygamberlik sözü, eylemlerle canlandırılmış bir uyarı niteliğindedir.

Yaratılış 1-11 insanlığın günaha düşüşünü anlatmaktadır. Ardından, Yaratılış 12'de Tanrı İbrahim'i çağırır. İbrahim aslen putperest bir Iraklı'ydı ve hiç de Tanrı'yı aramıyordu. Halbuki Tanrı onu seçti ve ona vaatlerde bulundu;

Yar 12:2 "Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracak, Bereket kaynağı olacaksın.

Yar 12:3 Seni kutsayanları kutsayacak, Seni lanetleyeni lanetleyeceğim. Yeryüzündeki bütün halklar Senin aracılığınla kutsanacak."

Tanrı, Adem'e vermiş olduğu görevin aynısını şimdi İbrahim'e vermekteydi; Adem'in yapamadığını İbrahim yapacaktır. İsrail'in seçilmesi ve aldığı çağrı şudur: Küçük bir topluluk, Tanrı'nın bütün evreni kapsayan büyük çaplı kurtuluş planını gerçekleştirecektir.

Fakat İsrail zamanla içe dönük bir topluluğa dönüştü ve bir nehir olacağına bir göl olmayı tercih etti. Aslında İbrahim'e vaad edilen bereket bütün uluslar içindi

ve İsrail'in seçilmişliğinden bütün uluslar faydalanacaktı. Adem'in yapamadığını (dünyayı Tanrı'nın görkemiyle doldurmak) İsrail yapacaktı. Ama onlar da başaramadılar.

O yüzden Tanrı İsraililere, Tanrı'nın yüreğinin bütün uluslar için merhametle dolu olduğunu hatırlatmak üzere Yunus Peygamberi gönderdi. İsrail'in öbür uluslardan farklı ya da özel olmadığını, bir nehir olacağına bir göl haline geldiğini açıklamak için Yunus Peygamberin hikayesi yazıya döküldü.

Bu hikayede, 'Yunus İsrailoğullarını temsil etmektedir,' demiştik. Tanrı, onları gitmek istemedikleri, pis ve düşman saydıkları bir halka gönderir ve beklendiği gibi isyan ederler. Bu kitap İsrail'in kendini diğer etnik gruplardan üstün görme-etnosentrizm günahına karşı bir azarlama, bir uyarı niteliğindedir.

Dördüncü bölümdeki uyarı, aslında İsrail'e karşı bir uyarıdır: 'Kendinizi üstün gördüğünüzden ve bütün uluslar için olan tasarımı yerine getirmediğinizden dolayı sığınağınızı (berekentinizi, ayrıcalığınızı) sizden alacağım,' diye tehdit eder Tanrı.

Bu söz de Mesih'in zamanında yerine gelmiştir. Mesih, 'bağcılar' benzemesinin sonunda,

Mat 21:40 Bu durumda bağın sahibi geldiği zaman bağcılara ne yapacak?"

Mat 21:41 İsa'ya şu karşılığı verdiler: "Bu korkunç adamları korkunç bir şekilde yok edecek; bağı da, ürününü kendisine zamanında verecek olan başka bağcılara kiralayacak."

diye ilan etmiştir. İsrail'in geçici-nöbetçi ayrıcalığı sona ermiş ve Mesih imanlılarına verilmişti; Yunus'un uyarısı, Mesih'in zamanında gerçekleşmiş oldu.

1. Yunus'un hikayesi Mesih'in hikayesidir

Yunus 'sulardan' geçti (sular ölümü simgeler) ve Tanrı'nın vaad ettiğine kavuştu (Yunus hiç istemese bile, Ninova'nın tövbe etmesi Tanrı'nın Krallığının bir işaretidir!)

Sulardan geçerek vaade kavuşmak Kutsal Yazılarda sık sık rastlandığımız bir kavramdır.

Nuh'un hikayesine az önce değindik. Elçi Petrus, Nuh'un yaşadıklarını vaftize benzetmişti:

1Pet 3:20 Bir zamanlar, Nuh'un günlerinde gemi yapılırken, Tanrı'nın sabırla beklemesine karşın bu ruhtar söz dinlememişlerdi. O gemide birkaç kişi, daha doğrusu sekiz kişi suyla kurtuldu.

1Pet 3:21 Bu olay vaftizi simgeliyor. Bedenin kirden arınması değil, Tanrı'ya yönelen temiz vicdanın dileği olan vaftiz, İsa Mesih'in dirilişiyle şimdi sizi de kurtarıyor.

'Mısır'dan Çıkış' zamanında, Tanrı'nın Halkı, Kızıl Deniz'den mucizevi bir şekilde geçerek, özgürlüğüne kavuştu. Pavlus bu olayı da vaftize benzetir:

1Kar 10:2 Musa'ya bağlanmak üzere hepsi bulutta ve denizde vaftiz edildi.

Sonra, Yeşu'nun önderliği altında, halk Şeria ırmağında (mucizevi bir şekilde) geçerek vaad edilen toprağa girdi.

İsa Mesih, Şeria Irmağında vaftiz olduğu gün, bu olayı tam anlamıyla yerine getirmiş oldu. Halkını vaadedilen 'ruhsal mirasına' getiriyordu.

Sonra Mesih, ölümden geçerek (üçüncü günde) dirildi ve ebedi huzura kavuştu. Bizler de, vaftiz olduğumuz zaman Mesih'in ölümüne ve dirilişine simgesel olarak katılmış oluruz, ölmüş ve dirilmiş oluruz ve sulardan geçerek kurtuluşa ve özgürlüğe kavuşuruz.

Rom 6:3 Mesih İsa'ya vaftiz edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz?*

Rom 6:4 Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük.

Rom 6:5 Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiysek, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz.

Rom 6:6 Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz.

Yunus'un hikayesi böylelikle İsa Mesih'in hikayesidir. Mesih, Babası'na itaat etti. Baba, Mesih'e 'Sen şu rezil ve rüsva olan gezegene git' diye emrettiğinde, Mesih Yusuf gibi kaçmadı. Kalkıp gitti!

1. Yunus'un hikayesi bizim hikayemizdir

Her birimiz aynen Yunus gibi Rab'be karşı ayaklandık, söz dinlemedik. Her birimiz Rab'den kaçmaya kalkıştık ve dolayısıyla varlığından yoksun kaldık. Dolayısıyla her birimiz ruhsal olarak öldük.

Sonra Mesih, yerimize geçerek Yunus'un yaptığı gibi,

Yun 1:12 Yunus, "Beni kaldırıp denize atın" diye yanıtladı, "O zaman sular durulur."

Mesih kendini bizim uğrumuza feda etti ki, biz Yunus gibi ölümden dirilip, ikinci bir şansa kavuşalım.

Peki, yeniden doğanlar olarak, Tanrı'nın sulardan kurtardığı halkı olarak, artık itaat edecek miyiz? Artık Tanrı'nın çağrısına uyarak Tanrı'nın huzurunu ve merhametini bütün uluslara ulaştıracak mıyız? Yunus, Tanrı'nın sözünü yerine getirsin diye nihayetinde kurtulmuştu. İnsanoğlu, Tanrı'nın başlangıçta verdiği görevi artık yerine getirsin diye Mesih sayesinde merhamete erişti. Yeter ki Kilise Yahudilerin yaptıklarını yapmasın, Tanrı'nın tasarısını unutarak, 'bu bereket sırf bizler için' diyerek kutsal vazifesinden geri kalmasın.

İkinci Bölüm Kalk! Yun 1.1-6

Yun 1:1 RAB bir gün Amittay oğlu Yunus'a, "Kalk, Ninova'ya, o büyük kente git ve halkı uyar" diye seslendi, "Çünkü kötülükleri önüme kadar yükseldi."

Amittay oğlu Yunus, İsrail'de iyi bilinen ve popüler bir peygamberdi

2Krallar 14:25 İsrail'in Tanrısı RAB'bin, kulu Gat-Heferli Amittay oğlu Yunus Peygamber aracılığıyla söylediği söz uyarınca, Yarovam Levo-Hamat'tan Arava Gölü'ne kadar İsrail topraklarını yeniden ele geçirdi.

Tıpkı ondan 600 sene sonra gelecek Büyük Peygamber İsa Mesih gibi, Celile'den geldi. Kendi köyü, Nasıra'dan yaklaşık yedi kilometre uzaklıktaydı ve Celileliler genelde çok vatansever, hatta fanatik milliyetçilerdi.

Ve Rab Tanrı, Yunus'tan şunu istemişti: Ninova'ya git! Ninova bugünkü Kuzey Irak'ta, Fırat Nehri üzerindeydi ve Asur İmparatorluğunun başkentiydi.

Yunus'un buna karşı tabii ki itirazları vardı.

1. Asurlular, İsrail'in ezeli **düşmanıydı**. Yunus'un hayatı süresince birbirleriyle savaş içindeydiler. Tanrı'nın Yunus'a, 'kalk ve düşmanlarına git' demesini düşünmek bile zordur. Kim bilir kendisine ne kadar ağır gelmişti. Peki sen olsan ne yapardın, kendini nasıl hisseder ve bunu nasıl hazmederdin? Zor bir soru, bunun gibi derin bir nefret ve kinin üstesinden gelmek bir hayli zor olmalı!

2. Eğer Yunus nefretiyle başa çıkabilseydi, karşılaşacağı şey **korku** olurdu. Bir Amerikalı'nın İran'a gidip 'tövbe edin' demesi benzeri bir durumla karşılaşacaktı. Ya da bir Filistinli Arap, Yahudiler'e 'tövbe edin' demeye kalkarsa ne olabilir sizce? Bu durumdaki birinin hissedeceği duygu herhalde **korku** olurdu.

3. Ayrıca, Ninova **büyük bir şehirdi**. Yahudiler genelde kırsalda yaşayan, köylü insanlardı ve Yunus kesinlikle onlardan biriydi. Köylüler genelde büyük şehirlere karşı çok önyargılıdırlar. Çünkü büyük şehirler insan yüreğinde bir amplifikatör gibi çalışırlar; iyiyi ve kötüyü, onuru ve utancı, kutsalı ve murdarı, yani her ne varsa, arttırır, büyütürler.

Köylü Yahudi bir peygamber için, büyük şehir kötülüğün ta kendisiydi, yani çirkin, murdar, iğrençti; fuhuş, adaletsizlik ve düzenbazlıkla doluydu. Yunus'un yerinde olsaydık, 'canımı sokakta mı buldum, kusura bakma gidemem' demez miydik?

4. Yunus'un aklından geçen dördüncü itiraz da şu olmalıdır: Ninova halkının tövbe etmesi **imkansızdır**. 'Diyelim ki düşmanlığımı bir kenara koyup, oraya gitmeyi ve bu mesajı iletmeyi göze aldım. Öldürülmeyecek ve oradaki pislik beni kirletmeyecek bile olsa, onlar beni dinler mi, tövbe ederler mi? İmkansız! O zaman boşu boşuna gitmeyeyim. Hayatımı nafile bir amaç için tüketmeyeyim! Elimi taşın altına koymayayım!' diye düşünmüş olmalıdır.

5. Yunus'un, bir Yahudi olarak, **ilahiyatla ilgili, teolojik** bir itirazı vardı: 'Yehova Yahudiler'in Tanrı'sıdır. Bizimle bir antlaşma yaptı. Bütün diğer uluslardan önce bizi seviyor. Tanrı'nın seçilmiş ve özel halkı biziz! Ninova halkıyla ne alakası, ne de ilgisi var ki! Onların zaten kendi ilahları var.' Diğer bir deyişle, **din ırka**

bağlıdır.Bizim dinimiz bizim ırkımız için, onlarla bir ilgimiz olamaz. ‘O zaman hiç karışmayayım!’

Ve Yunus, bütün bu itirazlarından dolayı, itaatsizliğe kapıldı. Tanrı’dan daha iyi bildiğini düşünerek, Tanrı’nın isteğinden ve huzurundan kaçtı.

Yun 1:3 Ne var ki, Yunus RAB'bin huzurundan Tarşış'e kaçmaya kalkıştı. Yafa'ya inip Tarşış'e giden bir gemi buldu. Ücretini ödeyip gemiye bindi, RAB'den uzaklaşmak için Tarşış'e doğru yola çıktı.

Tanrı, ‘doğuya git’ dedi ama Yunus batıya gitti; tam ters yönde! Gitmek istediği yer, yani Tarşış İspanya’da bir sahil kentiydi. Tam bir tatil cennetiydi diyebiliriz. Yunus herhalde, palmiye ağaçlarının gölgesinde yan gelip, elinde tropikal kokteyl kadehiyle dinlenmeyi hayal ediyordu.

Peki siz acaba hangisini seçerdiniz? Ninova’ya gitmek mi, Tarşış’e gitmek mi?

Senin Ninovan nedir?

Yunus zor yolu değil, kolay yolu seçti.

Yunus çöle gideceğine, Akdenize gitti.

Yunus canını tehlikeye atmaktansa, kendi canını eğlendirmeye gitti. Üstelik kararlıydı, Nuh dedi Peygamber demedi!

İşte insanoğlunun asıl sorunu da budur, Tanrı’nın söylediğinin tersini yapmak! Doğu yerine Batı’ya; çöle değil plaja; büyük şehirden sakin köşelere; görev yerine kaçmaya! Hep Tanrı’nın dediğinin tam tersini yapmaya eğilimliyiz.

Düşünce akışımız genelde şöyledir: ‘Biz daha iyi biliriz, bu adım daha mantıklı, daha uygundur, daha akılcıdır, daha iyidir, çağın gereklerine göredir...’ Hep ama hep itaatsizlik!

Yunus’un geçerli sayabilecek itirazları yok muydu? İşin aslına bakarsak, vardı.

Yunus, aslında Yahudi olmasına rağmen, hor gördüğü Ninova halkından daha iyi durumda değildi. Belki onlar müjdeyi duyunca tövbe edeceklerdi oysa Yunus tövbekar değildi. Tanrı’nın gönderdiği ulağın kendisi de aslında kurtarılmaya muhtaç biriydi!

Peki, Tanrı’dan kaçmak mümkün mü?

Yun 1:4 Yolda RAB şiddetli bir rüzgar gönderdi denize. Öyle bir fırtına koptu ki, gemi neredeyse parçalanacaktı.

Yun 1:5 Gemiciler korkuya kapıldı, her biri kendi ilahına yalvarmaya başladı. Gemiye hafifletmek için yükleri denize attılar. Yunus ise teknenin ambarına inmiş, yatıp derin bir uykuya dalmıştı.

Yunus Tarşış’e ulaşamadı. ‘Oraya kapağı bi atayım sonrası kolay,’ dediği yere hiç erişemedi. Ne zaman biz de buna benzer birşeyler düşünssek asla gerçekleşmez, değil mi?

‘Şu son proje bi bitsin, of be ne biçim rahatlarım.’

‘Bi borçlarımı kapatsam, herşey rayına oturacak.’

‘piyango bana bi çıksın, bak ne güzel olacak.’

‘Yeter ki evleneyim, bütün sorunlarım biter!’

Yunus Tarşış'e ulaşamadı, hamdolsun. Bu aslında Tanrı'nın merhametinin göstergesidir. Çünkü **Tanrı'dan kaçtığınız zaman aslında bir fırtınaya doğru koşarsınız!**

Yunus'un bulunduğu gemide herkes telaş içinde dua ediyor, daha önce değerli saydıkları yükleri, malları denize atıyorlardı. İlginçtir ki bir zamanlar kıymetli sayıp, biriktirip, korudukları mallar, fırtınaya yakalandıkları ilk anda gemiden atılmaktaydı. Fakat buna rağmen ne kendi çabaları ne de yalvardıkları ilahları onları kurtarabilirdi.

Dünyamız tıpkı bu küçük gemi gibi, Tanrı'nın gazabına uğradı.Sallanıyor, savruluyor ve herkes korku içinde ilahlarına yalvarıp yüklerini denize atıyor. Ama boşuna, çünkü tekne batmak üzere.

Tam da fırtınanın ortasında Yunus ne yapıyordu, diye soracak olursanız, en alt güvertede uzanmış mışıl mışıl uyuyordu. Evet, inanılır gibi değil! Oysa kurtuluş ondaydı ve yaşanmakta olanı anlayacak ve anlamlandırabilecek olan tek kişi de oydu. Yani geminin tek kurtuluş çaresi o idi, ama Yunus bebekler gibi uyuyordu!

Böyle bir bencillik olur mu, diye düşünmeyin. İnanılır gibi değil, ama inanmalıyız. Çünkü biz de aynı şeyi yapıyoruz!

Nasıl uyuyoruz?

Kabulleniş uykuya yatmak gibidir, belki Yunus da bu yüzdenden uyuyordu. 'Yapacak bir şey yok,' diye düşünmüş olmalıdır. 'Artık kısmet. Gemi batacaksa batsın. Allah'ın isteğiyle, öyle olsun, razıyım,' demiştir. 'Alnıma böylesi yazılmış, artık ne yazıldıysa o olacak!'

Bunu çok net bir şekilde vurgulamak gerekiyor. Çünkü **Bazılarımızın en büyük düşmanı kaderciliktir.** Ve maalesef iman ettiğimiz zaman bu kaderciliği de Hristiyanlaştırıyoruz. 'Bu fırtınayı gönderen Tanrı,' diyoruz. 'Ona karşı duramam ki! Başıma geleni kabullenmeliyim. Razi olur, gözlerimi kapar, uyurum.'

Uyursan öleceksin!

Ne yazık ki kilisede bile, imanlılarda bile böyle bir uyuşukluk bazen karşımıza çıkıyor. İlgisizlik, vurdumduymazlık, görmezden gelmek, dünya batıyor ve kilise – yani tek çare– uyuyor!

Bir denizcinin, boğulan birinin haykırışlarını duyup öylece oturması mümkün mü?

Bir doktorun, rahatını bozmamak için hastasını ölüme terk etmesi mümkün mü?

Bir itfaiyecinin, el vermeden insanların yanışını oturup seyretmesi mümkün mü?

Etrafındaki dünya kahrolmaya mahkum olurken senin rahat rahat oturman mümkün mü?

Yun 1:6 Gemi kaptanı Yunus'un yanına gidip, "Hey! Nasıl uyursun sen?" dedi, "Kalk, tanrına yalvar, belki halimizi görür de yok olmayız."

En nefret etmemiz gereken cümle şu olmalıdır: 'yapacak bir şey yok.'

İki kere kalk

Oysa odaklanmamız gereken sözcük şudur: 'kalk!' Bunu iki kez, ilk ayette Tanrı'nın ağzından ve altıncı ayette gemi kaptanının ağzından duyuyoruz.

1. Tanrı 'kalk' diyor – büyük kente git.

İstanbul hakkında ne düşünüyorsunuz, İstanbul'la olan ilişkinizi nasıl tarif ederdingiz?

İstanbul'u seviyor musunuz, yoksa sizi hayal kırıklığına mı uğrattı, canınızı mı sıktı? İstanbul sende bir prosac bağımlılığı mı yarattı? Seni hasta mı ediyor, deli mi ediyor?

Kimimiz İstanbul'dan nefret ediyor, İstanbul'dan, trafiğinden, betonundan, kalabalığından, halkından nefret ediyor olabilirsiniz. Ve Tanrı sana, 'kalk, ulağım, tebliğçim, habercim, temsilcim ol' dediğinde, sen de Yunus gibi, 'ama istemiyorum, sevmiyorum' diyebilirsin.

Kimimiz İstanbul'dan korkuyor. İstanbul'da anksiyete oranı yüksek. Prosac yaygın. Korkulacak o kadar çok şey var ki... Maddi korkularımız var, çünkü İstanbul pahalı. Ayrıca deprem korkularımız var. Sonra çocuklarınız için korkuyorsunuz. Ya da belki Yunus gibi, direkt insanların müjdeye tepkisinden korkuyorsun, 'onlarla konuşsam, başıma ne gelir?'

Kimimiz İstanbul'u çirkin buluruz. Büyük şehir insanı yutar derler ya? Çocuklarımızı İstanbul'da yetiştirirsek örf ve adetlerimizden yoksun kalırlar. Ortalıktaki pislik o kadar yaygın ki mutlaka bize de bulaşacak. Ahlaksızlık diz boyu!

Kimimiz İstanbul'u imkansız görürüz . 'Yunus gibi gitsem bile, millet bana inanmaz,' diyor, İstanbul'un kurtuluşunu imkansız olarak görüyorsunuz!

Kimimiz için ilahiyat açısından bir sorun var. Belki Hristiyanlık batılı bir din diye düşünüyorsunuz. Burada başka bir din, Allah'a giden başka bir yol biliniyor. Niye yabancı bir Tanrı getirilsin ki? Buradaki inanca saygı göstermek lazım!

Yunus kitabında bütün bu itirazlar yanıt bulmaktadır.

Tanrı Ninova'yı seviyor ve Yüceler Yücesi, İstanbul'u da seviyor.

İkinci ayetteki 'Çünkü kötülükleri önüme kadar yükseldi,' İfadesi aslında 'sefillikleri, çileleri, dertleri, zorlukları' anlamına gelmektedir. Burada ağır basan vurgu, Tanrı'nın öfkesi değil, Tanrı'nın merhametidir.

Bu küçük kitabı çalışırken, aslında Tanrı'nın bu şehri ne kadar çok sevdiğini göreceğiz.

Çünkü Yunus en sonunda Tanrı'nın isteğine uygun bir şekilde gidiyor, vaaz ediyor ve bütün halk tövbe ediyor; yani, imkansız olan gerçekleşiyor! Bir kişinin itaati bütün kentin kurtulmasına sebep oldu. Yani iyi ki gitti!

Yun 4:9 Ama Tanrı, "Keneotu yüzünden öfkelenmeye hakkın var mı?" dedi. Yunus, "Elbette hakkım var, ölesiye öfkeliyim" diye karşılık verdi.

Yun 4:10 RAB, "Keneotu bir gecede çıktı ve bir gecede yok oldu" dedi, "Sen emek vermediğin, büyütmediğin bir keneotuna acıyorsun da,

Yun 4:11 ben Ninova'ya, o koca kente acımayayım mı? O kentte sağını solundan ayırt edemeyen yüz yirmi bini aşkın insan, çok sayıda hayvan var."

Onuncu ayete dikkatle bakarsak, aslında Tanrı'nın şehre emek verdiğini ve büyüttüğünü görürüz. Ninova'nın yatırımcısı, kurucusu Tanrı'ydı.

Bu ne demek oluyor? Tanrı, İstanbul'a emek verdi ve veriyor. Tanrı İstanbul'a bakıyor. Ekonomisini, sosyal yapısını büyüttü ve büyötmeye devam ediyor. İstanbul'u yetiştiren ve geliştiren Tanrı'dır! Tanrı İstanbul'dan sorumludur. Tanrı İstanbul'un da hakimidir ve İstanbul sahipsiz değildir!

Böylelikle size, imanlılar olarak, Mesih'in adıyla 'kalk' diyorum. İstanbul'u sev, İstanbul'la ilgilen, İstanbul'da yaşa. Bu sorumluluğu üstlen! Kalk ve git. Kalk ve kayır. Kalk ve duyur.

1. Gemi kaptanı 'kalk' diyor – kalk ve Tanrı'na yalvar!

Uyuşukluktan, kadercilikten, vurdumduymazlıktan tövbe etmek lazım. Gemi kaptanı senden yardım istiyor ve onun çaresi sende. Komşularımız, iş arkadaşlarımız bizim kalkmamızı bekliyor. İstanbul, kilisenin uyanmasını, kalkmasını, sorumluluk üstelenmesini, dua etmesini bekliyor.

Dua, dünyayı oynatan eli harekete geçirir!

Yun 3:10 Tanrı Ninovalılar'ın yaptıklarını, kötü yoldan döndüklerini görünce, onlara acıdı, yapacağını söylediği kötülükten vazgeçti.

Yapacak bir şey yok demeyeceksin. Dua edeceksin. Tanrı'na yalvaracaksın.

Seçimler olacak; yapacak bir şey yok, demeyeceksin. Tanrı'na yalvaracaksın.

Evliliğin çaresiz durumda mı? Yapacak bir şey yok demeyeceksin. Kalkıp Tanrı'na yalvaracaksın.

İşsiz misin? Yapacak bir şey yok demeyeceksin. Kalkıp Tanrı'na yalvaracaksın. Kendini sorumlu kılacaksın. Eyleme geçeceksin!

Borçlu musun? Yapacak bir şey yok demeyeceksin. Kalkıp Tanrı'na yalvaracaksın ve kendine sahip çıkacaksın.

Belki yıllar önceydi, Tanrı'dan kaçtın ve başına bir fırtına geldi. 'Artık çok geç' diyorsun, 'akşam oldu' diyorsun; 'köprü'nün altından çok sular aktı' diyorsun... Hemen kalkıp Tanrı'ya dönmelisin. Tövbe et, O seni affedecektir.

Yunus Kalktı ve sorumluluğu üstlendi.

Yun 1:12 Yunus, "Beni kaldırıp denize atın" diye yanıtladı, "O zaman sular durulur. Çünkü biliyorum, bu şiddetli fırtınaya benim yüzümden yakalandınız."

Yun 1:15 Sonra Yunus'u kaldırıp denize attılar, kuduran deniz sakinleşti.

Yunus denize atıldığında, sanki Tanrı'nın adaleti tatmin olmuştu. Deniz sütliman oldu.

Yunus'un bu eyleminde bir an için İsa Mesih'i görüyoruz. Mesih, suçsuz olduğu halde, saf ve temiz ve mükemmel olduğu halde, dünyamıza geldi, gemimize bindi. Gemi itaatsizliğimizden dolayı Tanrı'nın gazabına uğramış, fırtınaya yakalanmıştı.

Ve Mesih, bunda kendi sorumluluğu olmadığı halde, 'boş ver' demedi, 'yapacak bir şey yok' da demedi. Vurdumduymaz hiç değildi, tam tersine, 'beni denize atın' dedi, 'ben size kurban olurum, ben sizin yerinize ölürüm,' dedi.

Ve biz onu denize attık. Tanrı'nın Oğlu, kusursuz kurban kuzusunu öldürdük, çarmıha gerdik, boğazladık. İşte Yunus denize girer girmez fırtına dinmişti ya, aynen öyle, İsa Mesih çarmıhta ölür ölmez, Tanrı'nın bize karşı olan gazabı dindi, yok oldu.

Nükleer atıkların beton içine gömülmesi gibi, Mesih'in gömülmesiyle Tanrı'nın dünyaya olan gazabı ve insanoğlu üzerindeki laneti de gömüldü, gitti.

Ve biz o fırtına sonrasındaki sessizlik ve sakinlikte kaldık.

İşte Yunus, nasıl mucizevi bir şekilde hayata döndüyse, Mesih de hayata döndü; fakat o hikayeyi gelecek bölümde işleyeceğiz.

Mesih sorumluluk üstlendi ve büyük kente girdi! O zaman sen de kalk ve O'nun izlerinden git!

Üçüncü Bölüm Fırtınaya Yakalanış Yunus 1.17-3.3

Hepimiz er ya da geç, bir fırtınaya yakalanırız. Fırtınasız bir yaşam düşünülemez. Yaşam fırtınalarla doludur.

Sevdiğimiz birini kaybederiz, işsiz kalırız, çocuk sahibi olamayız, ya da bir çocuk düşürürüz, tecavüze uğrarız, depresyona, bunalıma gireriz... Ya da, yüzeyde herşey iyi görünse bile, içimizde bir fırtına kopmaktadır ve içsel huzurumuz yoktur, kendimizi adeta alabora olmak üzere hissederiz.

Bu bölüm fırtınaya yakalananlar içindir. Yaşamakta olduğunuz fırtınadan kurtulmaktan ziyade, fırtınanın size getirdiği nimetlerden faydalanabilmeniz için bazı pratik öğütler verilmektedir.

Fırtına dostunuzdur, her ne kadar farkına varmasanız bile.

Vahiy 3:19 Ben sevdiğilerimi azarlayıp terbiye ederim.

Bir fırtınaya yakaladığımızda soracağımız ilk soru her zaman şöyle olmalıdır: 'Bu neden oluyor? Ya Rab, nedir bu başıma gelen? Neden?'

1. Fırtınaya Yakalandığında, Rab'den nedenini öğrenmeye çalış

Gemiciler Soruyorlar, (7 ve 8) bu bela kimin yüzünden başımıza geldi? Kura çekiyorlar ve kabak Yunus'un başında patlıyor!

Yunus'un fırtınası kendi itaatsizliğinden dolayı koptu. O günah işledi ve Tanrı bir fırtına gönderdi; onu durdurmak, onu kurtarmak için. Bu aslında bir ceza değildi, ya da olsaydı bile, düzeltici bir ceza, geriye döndürücü bir ceza olurdu. Fırtına Yunus'u bu kaçıştan caydırmak için gelmişti.

Gemideki diğer yolcular ise, günah işlememişlerdi. Bu fırtınaya, Yunus'un günahı yüzünden yakalandılar.

1. Fırtınadayken, sorulacak ilk soru şudur: Rab, bu fırtınayab**enim işlediğim spesifik bir günah** yüzünden mi yakalandım? Olabilir. Eğer öyleyse, tövbe et ve Rab'be dön.

2. Bazen, suçsuzken **başka birinin günahı** yüzünden yaralanabiliriz. Bir kişi seni suistimal mi etti, haksızlık mı etti, acı mı çektirdi? Bu durum, birinci durumdan daha zor, çünkü affetmek zorundayız, ve bizi yaralayanı affetmek çok ama çok zordur.

3. Bazen de, ortada **belli bir günah işleyen yoktur**. Ama dünyada günah vardır. Bozulmuş, iyi çalışmayan bir dünya sisteminde yaşadığımız için her an bir fırtına kopabilir. Aslında bu en zor durumdur, çünkü suçlu ben değilsem, başka biri de değilse, kimi suçlayabiliriz ki? Adalet bunun neresinde?

Dünyamızdaki fırtınalar günah var olduğu için kopar.

Fırtınanın aslında Rab'den geldiğini anlamamız gerekiyor.

Fırtınayı gönderen Rab'di (1.4)

Balığı sağlayan Rab'di (1.17)

Fırtınanın Tanrı'nın emriyle ve takdiriyle gerçekleştiğini anladığımızda, kurtuluşun da Tanrı'dan geleceğine emin oluruz!

1. Fırtınaya yakalandığında önceliklerini yeniden sırala

Gemiciler, gemiyi hafifletmek için mallarını denize attılar. Daha önce kıymetli saydıkları eşyalar, cana göre pek kıymetli değildi. 'Cana geleceğine mala gelsin,' demişlerdi. Fakat bu gibi değişiklikler seni kurtaramaz. Seni sadece Tanrı kurtarabilir. İşte fırtına bu açıdan bir merhamettir. Durup düşünmemizi, hayatımızdaki öncelikleri, önem verdiklerimizi yeniden sorgulamamızı sağlar.

Haftada 90 saat çalışan bir adam, ihmal yüzünden neredeyse eşini ve çocuklarını kaybedecekti. Evet, varlığı oradaydı. Eve yorgun argın gelip, yemek yer, televizyon seyrederdi; hepsi bu kadar. Sonra kalp krizi geçirdi ve yataktayken hayatını yeniden değerlendirdi. 'Evet, bundan böyle ofiste biraz daha vakit geçirmem gerekiyor' diye mi düşünecekti? Tabii ki de hayır, o ailesiyle daha çok vakit geçirmeyi seçti.

Fırtına senin dostundur, çünkü dost acı söyler, dost damarına basar bazen. O gemideki adamlar, malları atıktan sonra pişman mı olmuşlardı? Aslında kurtuldukları için minnettar oldular, soludukları oksijenin tadı şimdi daha hoştu, gökyüzü artık daha güzeldi...

Yun 2:9 Ama şükranla kurban sunacağım sana, Adağımı yerine getireceğim. Kurtuluş senden gelir, ya RAB!"

Yunus şükrediyor!

1. Fırtınaya yakalandığında putlarının güvenilmeziği fark edilir

Yun 1.5 Her biri kendi ilahına yalvarmaya başladı.

Bir kriz yaşadığımızda, Tanrı'ya yalvarmadan önce güvendiğimiz herşeye başvururuz. Bu gayet normal ve hepimiz bunu yaparız.

Kimimiz, kendi sorun çözme kabiliyetine başvurur, 'Bu nasıl oldu, nasıl çözebilirim?' diye plan yaparız. Yalnızca kendi başımıza çözemediğimiz zaman, Tanrı'ya gitmek aklımıza gelir.

Putlarımız, totemlerimiz vardır. Kimimiz için put bir ilaçtır. Kendimi kötü hissettiğimde, hemen şunu içerim; kesmedi, bir iki de öbür haptan... Biraz prosac sorunu çözer, ya da bir iki kadeh aslan sütü.. Yanlış anlamayın, ilacın faydası var, ama ne zaman ki bir şeyi Tanrı'nın yerine koyarsak, hemen bir put haline dönüşür.

Kimimiz için tek çözüm zengin olmaktır. 'Şu krediyi bir alabilsem, ondan sonra şu işe atılırım, gelsin paralar... Her şey çok güzel olacak!'

Fırtına geldiğinde bütün putlarını düşürecek, devirecek.

Yun 2:8 Değersiz putlara tapanlar, Vefasızlık etmiş olurlar.

1. Çünkü fırtına yüreklerimize bir ayna tutar

Uzman bir danışman, aslında halini görmene yardımcı olur ve sen kendi yüreğini bütün çıplaklığıyla orada görürsün. Ben danışmana gittiğimde, kadın bana 'sendeki sorun şudur' demedi. Sorular sorarak, cevaplarımı bana yansıtarak, kendi sorunlarımı görmeme yardım etti.

Fırtına da bunu yapar. Fırtınalar zor zamanlardır ve bizi yavaşlatır, durup halimizi gözden geçirmemize yol açar. Yunus başarılı bir peygamberdi. Amaçları vardı ve oldukça meşgul biriydi. Ama şu anda, balığın karnında ve hareket edemez halde. Yunus beklemek zorunda, kendi yüreğini incelemek zorunda, çünkü kendisiyle baş başa.

Çoğu zaman kendimizi çok meşgul hissederiz ve durup, yüreklerimize bakmak aklımıza gelmez. Oysa fırtınalar bizi zorla durdurur ve düşündürür; yavaşlatır ve bekletir. Beklemenin bir parantez olduğunu düşünürüz, ama değildir.

Süleyman'ın özdeyişlerinden biri şöyle der,

Öz 4:23 Her şeyden önce de yüreğini koru, Çünkü yaşam ondan kaynaklanır.

Zengin bir adam Afrika'ya, bir safariye katılmak üzere gitmiş. Ama geç kalıp grubun hareketini kaçırmış. Bir kaç yerli rehber tutup, 'o safari grubunu yakalamalıyız' diye buyurmuştu.

Birinci, ikinci, üçüncü gün hep erkenden kalktı, safari grubunun peşinden koşmak için rehberleri gün boyu zorladı. Çok mesafe katettilerse de, öndeki grubu yakalayamadılar.

Dördüncü sabah, Afrikalı adamlar kalkmak istemiyorlardı. Zengin adam onları tekmelese, dövse bile, kimseyi harekete geçiremiyordu. 'Niye kalkmıyorsunuz?' diye sorduğunda;

'Üç gündür çok hızlı ilerledik. Ruhlarımız geride kaldı. Bize yetişmeleri gerekiyor – onları bir gün beklemeliyiz!' diye cevap verdiler.

İstanbul'daki yaşam da öylesine hızlı ki, bazen başımızın döndüğünü hissederiz. Fakat sağlığımız için, yüreklerimiz için bazen durup biraz beklememiz gerekir. **Yoksa Fırtına seni frenleyecektir.** Çünkü balığın karnındayken beklemekten başka bir şey yapamazsın!

1. Fırtınaya yakalandığında, Tanrı senin aracılığınla çalışmaktan ziyade, sende çalışmaktadır

Yunus Tanrı tarafından kullanıldı ve daha da kullanılacaktı. Fakat şimdi Tanrı onun işe yararlılığıyla değil, bizzat onun karakteriyle ilgilenmekteydi. Çünkü Tanrı'nın kulları olmaktan öte, Tanrı'nın oğullarıyız! Müjde'yi duyuracaksak, müjde bizi yakalamalı, içimizde kök salmalı. **Tanrı'nın lütfunu içermiyorsak, bu lütfu başkalarıyla paylaşamayız.** Yunus Tanrı'nın lütfunu bizzat yaşadı.

İssiz denizlerde, fırtınanın tam ortasındayken, Tanrı Yunus'a çaresizliği yaşattı. Ardından merhametini ve gücünü gösterdi. Öyle ki, Yunus Ninova'daki uyanışa

neden olduktan sonra, 'işte bu, benim vaizliğimin gücünden dolayı oldu' diyemeyecekti. 'Bu sadece ve sadece Tanrı'nın eşsiz merhametiyle gerçekleşti' diye düşünüyordu, 'Çünkü **ben ölü olmalıydım!**'

1. Fırtınaya yakalandığında, durup kaybettiklerine yas tutman gerekiyor

Yunus'un ikinci bölümündeki dua bir ağıt, bir yakarıştır!

Bir kadın henüz çocuk yaşta bir akrabası tarafından tecavüze uğradı ve yıllar boyu suistimal edildi. Artık büyüdüğünde bile, anıları hala canlıydı ve kadın hep anksiyete, aşırı kaygılanma hisseder, ara sıra kabuslar da görürdü.

1989 yılında çok fakir bir bölgedeki bir okula tayini çıktı. Kendi durumuna benzer ve savunmasız çocuklarla ilgilendiği için, kabusları tekrar başlamıştı. Artık geceler boyu uykusuzdu. Çünkü bu çocukların durumu ona kendi geçmişini hatırlatıyordu.

Kadın oniki yıldır imanlı bir Hristiyandı ve kiliseye devamlı katılmaktaydı. Buna rağmen keder ve endişesi taşınamayacak kadar ağırdı.

Kendisi yetenekli biriydi ve hem işyerinde, hem de kilisede sürekli olarak hizmetle meşguldü. Geçmişinden kaynaklanan o kirlilik hissini, içindeki o kötü düşünceleri sürekli bastırır, görmezlikten gelmeye çalışır, üstünü örterdi.

Fakat birgün artık dayanmayacak hale geldi. Bitkinlik ve çaresizlik içine düşmüştü ve artık devam edemeyeceğini hissediyordu. İşte sonunda o kaçındığı fırtınaya yakalanmıştı. Kendi başına sorununun üzerinden gelemeyeceğini anladı ve kilisedeki bir kaç yakın arkadaşıyla konuşmaya başladı. Henüz çocukluğunda kaybettiği saflığını, yaşadığı acıları ve yaralarını paylaştı. Ve dostlarına içini döktüğü anda sanki içindeki barajın kapakları açıldı ve bütün biriktirdiği öfkeyi, nefreti, bunalımı, karanlığı döktü.

Oysa yıllar boyu yaşadıkları için hiç yas tutmamıştı. İşte şimdi, acıyı yaşıyordu ve sanki daha beter olmuştu. Fakat bunun yaşanması gerekiyordu. **Sorunlarınızla yüzleştüğünüzde, iyileşmeden önce kötüleşirler!**

İngiltere'de 2014'te büyük seller yaşandı. Irmaklar taşıtı. Araştırıldığında, önceki yıl ırmakların yataklarının hiç taraklanmadığı, temizlenmediği, oraya dökülmüş bütün pisliğin öylece kaldığı anlaşıldı. Dolayısıyla yağmur yağdığında sular akacak mecra bulamamış, ırmaklar taşmıştı.

Aynen öyle, bu kadın yüreğinin diplerini hiç taraklamamıştı. Ve yıllar boyunca dökülmüş o pislikler birike birike, bir sele sebep olmuş, lağım suları gibi dipten fıskırmıştı.

Kadıncağz, çok çetin iki yıl geçirdikten sonra, yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Tanrı, onun hayatında harika bir şifa yaratmaktaydı. Çünkü yaşadığı fırtına durmasını, yüreğine bakmasını sağlamıştı.

Peki senin yüreğin nasıl?

Maalesef bazı hayallerin hiç gerçekleşmeyecek. Bunu kabul etmen ve acısıyla yüzleşmen gerekiyor...

Ve yüreğinden taraklayıp, topladığın o pislik dağı var ya, Milton'un 'Kaybedilen Cennet' şiirinde, bu çöp dağı Tanrı'nın egemenliğinin gübresine benzetilir.

Eskiden atların pisliği sokaklardan toplanır, çiftçilere gübre olarak satılırdı. İlginçtir ki en pis şey, aynı zamanda en verimli gübre olur! İşte aynen bu şekilde, dünyanın pisliğinden de yeni yaradılış ortaya çıkacaktır. En güzel çiçekler neden hep mezarların üzerinde yetişir? Çünkü ölüm bir anlamda verimlilik demektir!

Tarihte bildiğimiz en pis, en iğrenç olay neydi: 'Tanrı'nın oğlunu öldürmemiz!' Tarihimizin kara lekesi budur; fakat O'nun ölümünden yeni bir yaşam doğdu!

7. Fırtına'ya yakalandığında, içini Tanrı'ya dök!

Yunus'un bu anda okuduğu dua hakkında ne düşünüyorsunuz? Sitemkardır ve Tanrı'yı suçluyor, ardından kendi günahını kabul ediyor, sonra umutlanıyor. Suya battığınızda yön belirlemek imkansızdır. Kendinizi yönünü şaşırılmış ve pusulasız kalmış gibi hissedersiniz.

Yunus'un duasında içini döktüğü gibi, bizler de fırtınaya yakalandığımızda, bu şekilde dua etmeye çalışmalıyız.

Tatilden döndükten sonra, evin içindeki muslukları akıttığımızda, ilk önce kirli, kahverengi su, ondan sonra temiz su akar. İşte dualarımız da aynen böyle olmalıdır. İlk önce yüreğin içindeki bütün pisliği, acıyı, öfkeyi, çaresizliği akıt! Utanma, Tanrı zaten yüreğini biliyor. O'nun için sürpriz diye bir şey yok ki!

Kusmak aslında iyi bir mekanizmadır çünkü içimizdeki bütün zehri, bizi hasta eden o pisliği çıkartmış oluruz. Günahlarını çıkartmak, hayal kırıklıklarını, şikayetlerini, acılarını Tanrı'nın huzuruna dökmek aslında çok çok önemlidir!

1. Fırtınaya yakalandığında, limitlerini kabul et

Eskiler için deniz kaosu simgeler. Hiçbir kontrolün yoktur ve tamamen denizin insafına kalmışsındır.

Yun 2:5 Sular boğacak kadar kuşattı beni, Çevremi enginler sardı, Yosunlar dolaştı başıma.

Yun 2:6 Dağların köklerine kadar battım, Dünya sonsuza dek sürgülendi arkamdan;

Hiç bir şeyi denetleyemez olduğumuzda, bu durum bizim için çok zordur. Fakat aslında ne kadar küçük olduğumuzu, ve Tanrı'nın ne kadar büyük olduğunu görmemiz için bir fırsattır aynı zamanda.

Tanrı'yı yürekten seven ve başkalarına hizmet edenler olmamızın gerektirdiği en önemli karakter özelliklerinden biri de, kişisel sınırlarımızı ve limitlerimizi anlamak ve kabul etmektir.

1. Fırtına gerçekten bize ölüm getirir

‘Üç gün üç gece,’ diye adlandırılan süreç, eski Ortadoğu’da hayatını kaybeden kişinin ruhunun, ölümler diyarına yerleşme süreci olarak görülürdü. Yani, bu rakamlar simgesel olarak ölümü simgeliyordu.

Yunus burada gerçekten öldü ve dirildi mi, yoksa nerdeyse ölmek üzereyken bir balık tarafından kurtarıldı mı? İlk bakışta her ikisi de pek inandırıcı görünmemektedir, çünkü bu durumlar mucize gerektirir, ancak Tanrı’yla her şey mümkündür; bilemeyiz.

Fakat Yunus’un yaşadığı bu durum, gerçek bir ölüm ve ardından yeni bir yaşama kavuşmak gibi anlaşılmalıdır. Neresinden bakılırsa bakılsın, Yunus eski hayatına karşı ölmüştü. Denizin dibine, eski hayatına ait bir kaç şey bırakarak (itaatsizlik, kibir, vb.) bir şekilde hayata döndü.

Balığın onu karaya kusması da, tıpkı bir doğumun gerçekleşmesini andırmaktadır. Birtakım sıvılarla birlikte balığın karnından çıkar.

Ölüm ve doğum, çukurdan bir kurtuluş...

Peki, Yunus’un artık farklı olduğunu nasıl bilebiliriz?

Yun 3:1 RAB Yunus'a ikinci kez şöyle seslendi:

Yun 3:2 "Kalk, Ninova'ya, o büyük kente git ve sana söyleyeceklerimi halka bildir."

Yun 3:3 Yunus RAB'bin sözü uyarınca kalkıp Ninova'ya gitti

Tanrı aynı emri tekrarlıyor. Yunus daha önce ‘hayır,’ demişti, fakat şimdi elektrik çarpmış gibi, şoklanmış gibidir, hemen itaat eder. Yunus değişmiştir!

İsa Mesih de, Tanrı’nın egemenliğine girebilmek için yeniden doğmamızın gerektiğini söylemiştir. ‘Vaftiz’ sözcüğü Grekçede zaten suya batırılmak anlamına gelmektedir. Yani Yunus ‘harbiden de’ vaftiz oldu! Öldü ve dirildi, yeniden doğdu. Yunus burada geleceğe yönelik bir işarettir; vaftizi önceden tanımlamaktadır!

Yunus burada aynı zamanda Mesih’e bir işarettir; öldü ve üç gün sonra dirildi!

10. Fırtına seni Tanrı’nın istediği yere götürecektir

Yunus balığın içindeyken bekliyor, hiç hareket edemiyor. Fakat balık onu karaya kustuğunda, kendini Tanrı’nın tasarısının içinde buluyor. Sen kendi yüreğine bak ve dua et, Tanrı’ya güven ve bekle, sonunda Tanrı seni gereken yere yönlendirecektir.

Fırtına denecek, çünkü Kutsal Kitap’taki bütün fırtınalar sona erer. Tanrı’nın egemenliğinde her bir ölümün ardından bir diriliş gelir. Müjde şunu ifade etmektedir: **ölüm son durak değil!** Ölümün ötesine geçen bir umudumuz var. Bu hayatta belki kısmen gerçekleşse de, Mesih’in ikinci gelişinde yüzde yüz gerçekleşecektir!

11. Fırtına seni Tanrı’nın ülkesi için hazırlamaktadır

Bir açıdan Tanrı'nın isteği Yunus'u Ninova'daki görevi için hazırlamaktı. Ama bunun ötesinde, aslında Tanrı Yunus'u kendi huzurunda yaşaması için hazırlıyordu!

Hepimiz günün birinde denize atılacağız. Hepimiz öleceğiz. Hepimiz ister bir balık içinde, ister bir tabut içinde mutlaka gömüleceğiz. **Fakat bir gün mezar, ya da balık, bizi Tanrı'nın ülkesinin sahilinde doğuracak.** Mezardan çıkacağız, etrafımıza bakacağız, ve yenilenmiş yeryüzünde, Tanrı'nın görkeminde olduğumuzu fark edeceğiz. Bizden önce oraya varan imanlı kardeşlerimizi de orada görecekiz. Oraya ilk varan İsa'ydı. Ve sanki üç gün üç gecelik derin bir uykudan uyanır gibi sahilde oturup kahvaltı yapacağız!

Üç gün üç gece fırtınanın içindeyken, Yunus'a çok uzun gelmiş, bir ömür gibi sürmüş olmalıydı. Ancak gelip geçtikten sonra, yaşananların aslında ne kadar kısa, ne kadar geçici olduğunu fark ederiz. Bizim hayatlarımızın da şimdiki bakışımızla uzun gibi gözükse de, sonsuzluk açısından ne kadar hafif ve geçici olduklarını görecekiz.

2Kor 4:17 Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır.

2Kor 4:18 Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.

Dördüncü Bölüm Yüreğin Nasıl? Yunus 3.1-4.11

Yunus bu olayı niçin yaşadı, ve bunlar neden yazıya döküldü?

İsrailoğulları, Tanrı'nın verdiği bereketi ve kurtuluşu kendilerine saklıyorlardı. Hatta, Tanrı onları seçtiği için, başka ulusları da hor görür, onlara tepeden bakarlardı. Oysa Tanrı'nın asıl amacı şuydu: 'Sizi bereketleyip, sizin aracılığınızla yeryüzündeki bütün ulusları da bereketleyeceğim (Yar 12).'

Yunus peygamber bu yüzden yaşadıklarını fazlasıyla hak etti, çünkü İsrail'i simgeliyordu. Burada söz konusu edilen onun yüreğinin durumu, onun tavrıdır. Bu kitap İsrail halkına adeta meydan okur.

Bazen kilise için de, Hristiyanlar için aynı şey geçerlidir: 'Bu kurtuluş bizim için, yalnızca biz bize olalım, Tanrı'nın huzurundan zevk alalım,' derler. Evet, Tanrı imanlıları bereketlemek istiyor, ama olay sadece bundan ibaret değildir.

Senin İstanbul'la ilişkin nasıl, İstanbul için beklentin nedir, İstanbul'un geleceği için ne umuyorsun, İstanbul'un kurtuluşuna imanın hangi ölçüde?

Ve sence Tanrı İstanbul hakkında ne düşünmekte, kendisini nasıl hissetmektedir?

Yun 3:1 RAB Yunus'a ikinci kez şöyle seslendi:

Yun 3:2 "Kalk, Ninova'ya, o büyük kente git ve sana söyleyeceklerimi halka bildir."

Yunus, Tanrı'nın sesini tekrar duydu, daha önce en son 1.2'de bu sesi duymuştu. Belki senin için de Rab'bin sesini duymayalı çok zaman oldu. Dua et ve bugün, O sana seslensin. Çünkü O'nun sesini duymadan hiç bir şey yapamayız.

Yun 3:3 Yunus RAB'bin sözü uyarınca kalkıp Ninova'ya gitti. Ninova öyle büyük bir kentti ki, ancak üç günde dolaşılabilirdi.

Yunus, Ninova'da ne yapacağını, ne diyeceğini bilmeden, kalkıp gitti. Ninova etkileyici, dehşet verici, hatta korku saçan bir şehir olmalıydı; özellikle de köy kökenli bir Yahudi için. Büyük surlar, görkemli binalar ve koşturup duran kalabalıklar arasında, Yunus kendini küçük ve ezik hissetmişti mutlaka.

İstanbul da bize küçüklük, önemsizlik hissettirir, değil mi? 'Ben kimim ki, bu kargaşalık içinde onlara ne verebilirim ki?' diye düşünebilirsiniz. Ama Rab Tanrı seni çağırdı ve seni bunun için meshetti.

Ünlü tenisci John MacEnroe'ya çiftler maçlarında eşlik eden adamın ismini kimse hatırlamaz. 'Önemli değil', demişti adam, 'Çünkü John MacEnroe'yla beraber oynayan kim olsa fark etmez, sonuçta kazanır.' Aynen öyle, Tanrı ve sen mükemmel bir takım oluşturabilirsiniz. Senin kendini küçük hissetmen çok önemli değil, önemli olan Tanrı'nın seninle olması. Bu sana yeter!

Yunus, ne diyeceğini bilmediği halde gitti; işte Tanrı'nın aradığı itaat her zaman budur.

Yun 3:4 Yunus kente girip dolaşmaya başladı. Bir gün geçince, "Kırk gün sonra Ninova yıkılacak!" diye ilan etti.

Yunus bir kehanette bulundu. Her halde dünyanın en kötü, en ilgisiz kehaneti bu olmalıydı. İbranice'de dört kelimedenden oluşan bu uyarıdaki '**kırk gün**,' ifadesi

eskiler için 'çok uzun bir zaman' anlamına gelen sembolik bir rakamdı. Yani, 'günün birinde yargılanacaksınız. Acele etmeyin. Bugün için değişmenize gerek yok,' demek ister gibiydi. Duyarsız, ilgisiz, cansız, soluk, fersiz, sönük, cılız, ne kadar küçültücü sıfat isterseniz kullanabileceğiniz bir mesaj...

Yun 3:5 Ninova halkı Tanrı'ya inandı. Oruç ilan ederek büyüğünden küçüğüne hepsi çula sarındı.

Yun 3:6 Ninova Kralı olanları duyunca, tahtından kalkıp kaftanını çıkardı; çula sarınarak küle oturdu.

Yun 3:7 Ardından Ninova'da şu buyruğu yayımladı: "Kral ve soyluların buyruğudur: Hiçbir insan ya da hayvan -ister sığır, ister davar olsun- ağızına bir şey koymayacak, otlamayacak, içmeyecek.

Yun 3:8 Bütün insanlar ve hayvanlar çula sarınsın. Herkes var gücüyle Tanrı'ya yakararak kötü yoldan, zorbalıktan vazgeçsin.

Bu kadar kötü bir vaaz, nasıl böylesine bir ses getirmiş olabilirdi, hatta öyle ki krala bile tesir etmişti. Peki bu nasıl oldu? Tek bir yaratıcı Tanrı varsa, o zaman ahlak O'na aittir, vicdan O'na ait, ve dünyadaki bütün insanlar O'na aittir. Yaratıcı, insanoğlunun içine şu elektronik çiplerden birini yerleştirmiş olmalı ki, onların yüreklerine dokunduğunda, O'nun sesini işitip tanıyabildiler.

Elçiler 17:26 Ulusların sürelerini ve yerleşecekleri bölgelerin sınırlarını önceden saptadı.

Elçiler 17:27 Bunu, kendisini arasınlar ve el yordamıyla da olsa bulabilsinler diye yaptı. Aslında Tanrı hiçbirimizden uzak değildir.

Yunus'un kötü vaazına kulak verdiklerinde, bunu dile getiren bir yabancı olsa ve başka bir dinden gelse bile, sözlerini Tanrı'nın gerçeği olarak kabul ettiler. **'Bu ses bize tanıdık geliyor!'** diyerek içten gelen bir tövbeyle, yollarının kötü olduğunu kabul edip, zorbalıklarının Tanrı'yı üzdüğünü farkederek, hepsinden vazgeçtiler.

Belki sen de bugün bu sözleri dinlediğinde, Yaratıcı'nın sesini duymuş oluyorsun ve sanki içinde bir şeyler uyanmakta... 'Yunus'u dinlediler, Tanrı'ya inandılar.' Buradaki inanmak, reddetmenin zıddıdır. Sen de bu sözleri Tanrı'nın sözleri olarak kabul et ve bildiğin bir kötülüğün varsa, ondan hemen vazgeç.

Bizler için, yani Tanrı'nın ulakları açısından, bu gayet cesaret vericidir. Çünkü Tanrı'nın sözlerini duyurduğunda, insanlar bunları Tanrı'nın sözleri olarak kabul edeceklerdir. Çünkü manevi bir iletişim gerçekleşmekte ve Tanrı'nın Ruh'u onların ruhlarına seslenmektedir!

Ninova'da gerçekleşen uyanışı hayal edebiliyor musunuz? Bütün kent halkı hep birden tövbe ediyordu!

Lisu Uyanış hikayesi

Çin'in Lisu bölgesinde, pek az Çince bilen bir yabancı, bir köyde ağırlanıyordu. O gün yöre halkının geleneksel bir bayramıydı ve herkes sarhoş olmuş putlara tapınıyor, sefahat içinde yüzüyordu. Ruhsal bir karanlık her yere çökmüştü. Bunu gören misafir hüngür hüngür ağlamaya başladı. Oradaki 'Büyük Kaplan' isimdeki

reis, 'Niye ağlıyorsun, sorun ne?' diye sorduğunda, adam, yeterli olmayan Tarzan Çincesiyle,

'Kaybolmuşsunuz diye ağlıyorum. Sonsuza dek süreceksin İsa Mesih'siz bir karanlığa yaklaşıyorsunuz ve sizi kurtaramıyorum.'

O anda Kutsal Ruh güçlü bir biçimde döküldü ve Büyük Kaplan, 'Hemen elimizdeki içkileri atacağız. Tanrı hakkında bir şeyler anlat ve bizim için dua et,' dedi. Adam, dil yetersizliğinden dolayı çok fazla detaya giremediyse de, henüz güneş batmadan bütün köy iman edip, putlarını yakmaya başlamıştı bile. İkinci gün çok yakınlardaki iki köy daha kurtuldu ve bir ay içerisinde, müjde bütün o bölgeye ve kabilenin tamamına ulaşmıştı.

Hatırlayın, Ninova'daki kral bile buna dahil olmuştu. Tanrı'nın, bir kralın yüreğini değiştirebileceğine inanıyor musun?

Yun 3:9 Belki o zaman Tanrı fikrini değiştirip bize acır, kızgın öfkesinden döner de yok olmayız."

Ninova Kralı Yunus'tan daha iyi bir Tanrı bilgisine sahipti! Yahudi olmamasına ve Kutsal Kitap'ı okumamasına rağmen, Tanrı'nın özünü, karakterini anlamıştı.

Sonunda şunları dile getirdi: 'şayet bir Tanrı varsa, işte böyle bir Tanrı olsun!'

Bu olay bizi alçaltmalı, kaf dağından indirmelidir. Çünkü bütün bilgiye sahip değiliz ve imanlı olmayanlardan da birşeyler öğrenmeye hazır olmalıyız.

Bu, aynı zamanda Yunus'un ve Yahudiler'in kibrine karşı bir uyarıdır. Kutsal Yazıları okup ezberlemek, Tanrı'yı bilmek yeterli değildir. Asıl, Tanrı'yı tanımak gerekir!

Efendimiz İsa bu örnekteki gibi Yahudileri şöyle azarlamıştı;

Mat 12:41 Ninova halkı, yargı günü bu kuşakla birlikte kalkıp bu kuşağı yargılayacak. Çünkü Ninovalılar, Yunus'un çağrısı üzerine tövbe ettiler. Bakın, Yunus'tan daha üstün olan buradadır.

Bundan sonra, ezber bozan bir ayetle karşılaşyoruz.

Yun 3:10 Tanrı Ninovalılar'ın yaptıklarını, kötü yoldan döndüklerini görünce, onlara acıdı, yapacağını söylediği kötülükten vazgeçti.

Tövbe, Tanrı'yı bir eylemden vazgeçirebilir, caydırabilir ve Tanrı kararını gözden geçirebilir.

Hikaye burada bitiyor olsaydı, harika olurdu, 've Yunus mutlu olarak memleketine döndü.' Oysa hikaye henüz bitmedi!

Çünkü Yunus kitabı aslında Ninova'yla ilgili değildir. Kitap, Yunus'un yürek tutumuyla ilgilidir. Tanrı, Yunus'u kullanmaktan çok onu kurtarmaktadır.

Eski Antlaşmadaki hikayelerde, en can alıcı, en önemli bölüm en sonunda gelir. Yunus hikayesini anlamak istersek, dördüncü bölümü okumamız gerekiyor.

Yun 4:1 Yunus buna çok gücenip öfkeleni. (bu uyanışa, bu mucizeye, bu ruhsal harekete...)

Yun 4:2 RAB'be şöyle dua etti: "Ah, ya RAB, ben daha ülkemdeyken böyle olacağını söylemedim mi? Bu yüzden Tarşış'e kaçmaya kalkıştım. Biliyordum, sen

(kötü kelimeler söyler gibi, küfredencesine) lütfeden, acıyan, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin, cezalandırmaktan vazgeçen bir Tanrı'sın.

Yun 4:3 Ya RAB, lütfen şimdi canımı al. Çünkü benim için ölmek yaşamaktan iyidir."

Yun 4:4 RAB, "Ne hakla öfkeleniyorsun?" diye karşılık verdi.

Yunus sevinmeliydi, fakat öfkelenmişti. Öfke kelimesi dördüncü bölümde 'tam altı kez' geçer. Yunus neden bu kadar öfkeli acaba?

Belki sahte bir peygamber olarak tanınmaktan korkmuştu. 'Gerçekleşeceğini söylediğim olaylar gerçekleşmedi. Herkes benim yanlış haberler verdiğimi hatırlayacak, Yunus, sahte peygamber, diye bilinecek. Çünkü Tanrı yıkacağını söylemişti ama yıkmadı!' Adının 'üçkağıtçı Yunus'a çıkmasından korkuyordu!

Yunus sadece kendi onurunu ve itibarını dikkate almaktaydı, Tanrı ise insanları kurtarmakla meşguldü. Aradaki farkı görebiliyor musunuz? Örneğin, bir tartışmada, insanı kazanmak, tartışmayı kazanmaktan daha önemlidir. Hem kendi onurunu yüksekte tutmak hem de insanlara müjdeyle hizmet etmek bu açıdan imkansızdır.

İsa Mesih, bizleri yükseltmek için kendini alçalttı, hizmetçinin yerine geçti ve çarmıhta utanca uğradı.

Yunus ise bunu yapamadı. Çünkü çok kibirliydi ve kendi onuruna sıkı sıkı tutunmuştu. Yunus açısından kendi prestiji, bu insanların kurtuluşundan çok daha önemliydi!

Bazı kiliselerde doğru öğretiler ve kutsallıklar bulunur, fakat kurtuluş yoktur! İnsanlara ulaşmakta, arayış içinde olanlarla iletişim kurmakta başarısızdırlar. Bu açıdan Yunus hikayesi bizlere ders niteliğindedir, çünkü Yunus, ruhsal kibrinden dolayı, Tanrı'nın asıl amacını kaçırmıştı.

Yun 4.2 Biliyordum, sen lütfeden, acıyan, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin, cezalandırmaktan vazgeçen bir Tanrı'sın.

Yunus adeta sitem ediyor, peki neden bu kadar öfkeliydi?

Yunus'un kafasında merhamete karşı üç itiraz vardı;

1. Merhametten maraz doğar:

Ninova yıkılmadı. Bir kaç yıl sonra Ninovalılar İsrail'i yıkacaktı. Yunus kendi halkının idam kararını imzalıyordu. Örneğin, bir kan davası varsa ve sıra bende ise, karşıdaki adamı öldürmekten vazgeçer ve affedersem, günün birinde o beni vurup öldürecektir. Yani yaptığım iyilik suistimal edilecek ve merhametim karşılık bulmayacak. Bu yüzden merhamet değil, adalet gerekiyor!

Daha da kötü, bazı tarihçilere göre çarmıhı bir işkence aleti olarak ilk icat eden Asurlulardı, ama bu okuduğumuz olaylardan sonra. Tanrı şimdi bu halkı salıveriyor, yok etmiyor, ve bunun sonucu olarak kendi oğlunun idam kararını imzalıyordu!

1. Merhamet ahlakın altını oyar, ahlakı bozar:

‘Çünkü günah işleyip yine de affedilirsen, ahlaki bir şekilde yaşamana gerek kalmaz, merhamet ahlaksızlıkla sonuçlanır,’ diye düşünülür. Çocuklarımı cezalandırmazsam, kötlüklerinden vazgeçmeye gerek duymazlar ki!

1. Bencillik, Tanrı’yı sahiplenmek:

Tanrı Yunus’a lutfetti, fakat Yunus Ninova’nın aynı lutfu erişmesini kabullenemedi. Tanrı’nın merhametini sınırlamak istiyor, çünkü önyargılı, ırkçı ve kendini üstün görme eğiliminde.

İsa Mesih’in anlattığı bir meselde, bir adam büyük bir borçtan bağışlanır. Fakat sonra gidip, diğer bir adamdan çok küçük miktardaki alacağını zorla ister, adeta adamı alıkoyar.

Yunus burada aynı konumdadır. Günah işlemiş ve ölümü hak etmişti. Fakat Tanrı tarafından kurtarıldı ve affedildi. Ninova da günah işlemişti, fakat Yunus ‘onları yak!’ diye dua ediyordu. Peki neden? ‘Çünkü ben hak ediyorum, onlar hak etmiyorlar,’ diye düşünüyordu.

Bu ayetlerde Tanrı’nın karakteri hakkında bazı şeyler de öğreniyoruz.

Yunus’un 4.3 ayetteki ifadesi, Mısır’dan Çıkış ve Yeremiya kitaplarından alınmıştı;

Yer 18:7 Bir ulusun ya da krallığın kökünden söküleceğini, yıkılıp yok edileceğini duyururum da,

Yer 18:8 uyardığım ulus kötülüğünden dönerse, başına felaket getirme kararım vazgeçerim.

Yer 18:9 Öte yandan, bir ulusun ya da krallığın kurulup dikileceğini duyururum da,

Yer 18:10 o ulus sözümü dinlemeyip gözümde kötü olanı yaparsa, ona söz verdiğim iyiliği yapmaktan vazgeçerim.

Diğer bir deyişle, ‘felaket getirecektim, tövbe ettiler, felaket getirmekten vazgeçtim. Bereketleyeceğimi söyledim, kötülük yaptılar, bereketlemekten vazgeçtim,’ denilmektedir.

Tanrı, insanoğlunun yaptıklarına mutlaka karşılık verir!

Bundan sonra Tanrı Yunus’a aynı dersi bir kez daha verir, ama farklı bir şekilde. Hala öğrenemediyse, yaşadıkların tekrarlanacaktır!

Yun 4:5 Yunus kentten çıktı, kentin doğusundaki bir yerde durdu. Kendisine bir çardak yaptı, gölgesinde oturup kentin başına neler geleceğini görmek için beklemeye başladı.

Yun 4:6 RAB Tanrı Yunus’un üzerine gölge salacak, sıkıntısını giderecek bir keneotu sağladı. Yunus buna çok sevindi.

Ne güzel, Tanrı Yunus’u güneşin bastırıcı sıcaklığından kurtarıyor, yoksa ölürdü! Mezopotamya’da sıcaklık artı 50 derecelere varabilir. Buradaki keneotu Tanrı’nın

kurtuluşunu simgeler ve sağladığı gölge de Tanrı'nın varlığına işaret etmektedir. Yunus geberip gideceğine, serinleniyor!

İsa Mesih'teki kurtuluş da bu keneotuna benzer. İsa bizi Tanrı'nın kızgın öfkeden kurtardı. Araya girdi ve bizi saklayarak Kendisi yandı. Biz çarmıhın arkasında, çarmıhın sağladığı gölgede saklanıp serinliyoruz ve bu barınakta, Tanrı'nın varlığından zevk alıyoruz. Yunus işte bu duruma çok sevinmiş, mutlu olmuştu. Biz de Mesih'te sevinip mutlu oluyoruz, çünkü bizim yapamadığımızı Tanrı bizzat yaptı, bizim için bir barınak, saklanacak bir yer, bir kurtuluş sağladı! Fakat...

Yun 4:7 Ama ertesi gün şafak sökerken, Tanrı'nın sağladığı bir bitki kurdu keneotunu kemirip kuruttu.

Yun 4:8 Güneş doğunca Tanrı yakıcı bir doğu rüzgarı estirdi. Yunus başına vuran güneşten bayılmak üzereydi. Ölümü dileyerek, "Benim için ölmek yaşamaktan iyidir" dedi.

Yun 4:9 Ama Tanrı, "Keneotu yüzünden öfkelenmeye hakkın var mı?" dedi. Yunus, "Elbette hakkım var, ölesiye öfkeliyim" diye karşılık verdi.

Plajda yaşadığımız türden küçük bir güneş yanığı değildi bu, adam adeta sıcaktan kavruluyordu.

Yunus çardak gölgesinde oturup, Ninova halkının yıkılışını izlemek istiyordu. Ama başkaları için beklediği felaket kendi başında patlamıştı.

Ne yazık ki bazı Yahudiler de öyle düşünüyorlardı, 'biz kurtulduk, biz ahlak sahibiz, diğer ulusları yargılayalım, yıkılmalarını izleyelim...' Gerçekten acıdır ki kilise de bu duruma düşebilir: 'Biz de Mesih'te oturup, diğer herkesin kahrolmasını izleyelim, çerez yeyip tv izler gibi!'

Daha dün şükreden adam bir bakarsınız ki aniden nankör biri oluvermiş.

İşte burada büyük bir uyarı bulunmaktadır: Tanrı 'o ihtimale karşı, ben sizden varlığımı kaldıracam' dedi ve bu yüzden en sonunda varlığını Yahudiler'den geri aldı.

Kilise de kendi içine kapanıp, yobaz, yargılayıcı ve ötekileştiren hale geldiğinde, Tanrı'nın varlığını kaybedecektir.

Vahiy 2:5 Bunun için, nereden düştüğünü anımsa! Tövbe et ve başlangıçta yaptıklarını sürdür. Tövbe etmezsen, gelip kandilliğini yerinden kaldırırım.

Bu yüzden her zaman müjde merkezli, lütuf merkezli, çarmıh merkezli bir kilise olmak durumundayız. 'Çünkü ben ölü olmalıydım, çünkü ben Ninovalılardan daha iyi değilim. Tanrı beni kurtarıyorsa, İstanbul'u da kurtarabilir! Hayal edebildiğim ötesinde kaybolmuştum. Şimdi Mesih'te beklentilerimin ötesindeki çok derin bir lütfeye eriştim. Öfkelenmeye hakkım yok! Hakkım mı? Hakkım ölmektir!'

Yun 4:10 RAB, "Keneotu bir gecede çıktı ve bir gecede yok oldu" dedi, "Sen emek vermediğin, büyütmediğin bir keneotuna acıyorsun da,

Yun 4:11 ben Ninova'ya, o koca kente acımayayım mı? O kentte sağını solundan ayırt edemeyen yüz yirmi bini aşkın insan, çok sayıda hayvan var."

Bu son sözler bir Yahudi için büyük bir şok olmalıydı! Çünkü Tanrı burada Ninova'ya emek verdiğini, onu kendisinin büyüttüğünü söylüyordu. Bu pagan şehre Tanrı, bir gece değil, uzun yıllar emek vermiş, yatırım yapmıştı; haliyle tanıyor, seviyor, kayırıyor ve acıyordu.

Bizler din ayrımı yapmaya yatkınız. Kutsal-laik alanları ayırmaya alıştık. 'Bu Hristiyan bir şehir, şu putperest bir şehir; bu kutsal bir meslek, o dünyevi bir meslek diye,' düşünürüz. Oysa Tanrı'nın gözlerinde öyle bir ayırım bilinmiyor!

Tanrı İstanbul için uğraşiyor çünkü İstanbul'u seviyor. Sağını solunu bilmeyen, yani çocuksu, yani cahil, doğru olanı bilmeyen, yolunu bulamayan ve doğruyu yanlış ayırt edemeyen ve bu yüzden acınacak durumdaki insanlarla dolu bu şehrimizi seviyor!

Tanrı kimi daha çok seviyor, Ninova halkını mı, Yunus'u mu? Bunu Yunus'a sormak gerekir, fakat Tanrı ikisine de merhamet etmeye hazır!

Tanrı senin rahatını, İstanbul'un kurtuluşundan daha çok mu önemsiyor, emin misin? Yunus'a sor bence.

Tanrı bu hikayede herşeyin ve herkesin Tanrı'sı olarak tasvir edilmektedir. Fırtınaya buyruk verdiğinde, fırtına Hristiyan bir fırtına mıydı; balığa emir verdiğinde, balık Yahudi bir balık mıydı; keneotu Yunus'a ait miydi ve Tanrı'nın onu kaldırmaya hakkı yok muydu? Yunus'a sor bence!

Özet olarak;

- Kurtuluş paylaşılmalıdır, çünkü kimsenin tekelinde değildir
- Tanrı'ya itaat önemlidir, bunun çok iyi bir vaiz olmakla ilgisi yoktur yalnızca itaat yeterlidir.
- İnsanlara git, seni dinlediklerinde Tanrı'nın sesini duyabilirler.
- Tanrı bütün bir şehri değiştirip, bir kralın yüreğini bile dönüştürebilir.
- Bütün bilgi bizde değildir, imanlı olmayanlardan da bir şeyler öğrenebiliriz. Mütevazı olalım.
- Tövbe, dua, kibir, günah Tanrı'nın yaptıklarını değiştirebilir, Tanrı'yı aldığı bir karardan caydırabilir.
- Tanrı sen anlayıncaya kadar, aynı şeyi tekrar tekrar öğretmeye hazırdır
- Mesih'teki kurtuluş bizler için bir sığınak gibidir, Tanrı'nın gazabından O'nun gölgesine sığınırız.
- Bencil, yargılayıcı imanlılar uyarılmaktadır, Tanrı, varlığını üzerinizden alacaktır
- Tanrı şehrini seviyor, gelin biz de sevelim.

Beşinci Bölüm Sığınak Yunus 4.5-9

Yun 4:5 Yunus kentten çıktı, kentin doğusundaki bir yerde durdu. Kendisine bir çardak yaptı, gölgesinde oturup kentin başına neler geleceğini görmek için beklemeye başladı.

Yun 4:6 RAB Tanrı Yunus'un üzerine gölge salacak, sıkıntısını giderecek bir keneotu sağladı. Yunus buna çok sevindi.

Yun 4:7 Ama ertesi gün şafak sökerken, Tanrı'nın sağladığı bir bitki kurdu keneotunu kemirip kuruttu.

Yun 4:8 Güneş doğunca Tanrı yakıcı bir doğu rüzgarı estirdi. Yunus başına vuran güneşten bayılmak üzereydi. Ölümü dileyerek, "Benim için ölmek yaşamaktan iyidir" dedi.

Yun 4:9 Ama Tanrı, "Keneotu yüzünden öfkelenmeye hakkın var mı?" dedi. Yunus, "Elbette hakkım var, ölesiye öfkeliyim" diye karşılık verdi.

‘Güvendiğim dağlara karlar yağdı’

Adem ile Havva, Aden bahçesinde, henüz günah dünyaya girmeden önce, Tanrı'nın huzurunda ve himayesinde yaşıyorlardı. Hangi dili konuştuklarını bilmiyoruz ama herhalde o dilde ‘ihtiyaç, korku, endişe’ gibi kelimeler bulunmuyordu. Bizde çok var; ‘telaş, endişe, kaygı, dert, sıkıntı, korku, anksiyete, stres, çile, eza, cefa, sorun, problem...’

Adem ile Havva ise **dertsiz, tatasız** bir dünyada yaşamışlardı, çünkü Rab’bin varlığı onların üzerindeydi ve onlara gölge sağlıyordu, tıpkı görünmez bir zırh gibi. Oraya kötülük ve zarar giremezdi. Saf ve çıplaktılar.

Günah devreye girdikten, yüreklerini istila ettikten sonra bunun iki sonucu oldu;

Yar 3:7 İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.

Yar 3:23 Böylece RAB Tanrı, Adem'i Aden bahçesinden çıkardı.

Yar 3:24 Onu kovdu.

Tanrı'nın himayesinden, kanatlarının güvenliği altından çıktık. Artık koskoca dünyanın vahşi yaşamına maruz kalmıştık. Kendimizi küçük ve savunmasız hissediyor, dünyanın ne kadar büyük ve ürkütücü olduğunu görüyorduk. Ve artık korkunun, endişenin, kaygının ne olduğunu da öğrenmiştik.

Sonuç itibariyle çıplaklığımızın farkına vardık. Bu da yeni bir duygu, utanç duygusuydu. ‘Çıplak olduklarını anladılar,’ der kutsal yazılar. **Güvenceye muhtaç, sığınacak bir yere muhtaç, örtünmeye muhtaç** olduklarını anladılar. Kendimiz dışındaki başka bir şeye ihtiyaç halindeyiz, çünkü kendi kendimizi koruyamayız. Bunu anlamıştık.

İnsanoğlunun kendisi için yaptığı örtü daha o zaman dikilmişti. Ve o gün bugündür, kendi kendimize örtüler, barınaklar, sığınaklar oluşturmaktayız. Bu en temel ihtiyaçlarımızdan biri zaten: sığınak ve örtü.

‘Sakin çıplaklığımı görmesinler! Aman gerçekten kim olduğumu bilmesinler! Sakin ne yapacağı belli olmayan bu koskoca dünyada yalnız kalmayayım, kendimi

koruyayım!’ Yunus bunu yapıyor. Ben bunu yapıyorum. Sen de bunu yapıyorsun. Sürekli sığınacak bir dal aramaktayız!

Sığınaklar üretiyoruz

Ve Yunus gibi, sığınağımız kaldırılınca, hiddetleniyoruz. Çünkü temel ihtiyaçlarımızdan biri tehdit altında. O savunmasızlığı, çıplaklığı yeniden yaşıyor, hissediyoruz.

Kimimizin sığınağı itibardır,

Yani onur. Hayat boyunca itibarımızı inşa etmek için uğraşıyoruz. İnsanlar bizi saysın diye inanılmaz çaba gösteriyoruz.

Japonya’daki intihar oranı dünyanın en yüksek oranları arasındadır. Çünkü orada haysiyetini kaybetmek, bir insanın düşebileceği en kötü durumdur. İşini kaybeden biri bunu ailesine açıklayacağına intihar etmeyi tercih eder ve bu ‘onurlu bir intihar’ sayılır. Neden, çünkü saygınlık için yaşanır, saygınlık için uğraş verilir ve bu en önemli sığınaktır. Kişisel saygınlık kaybedildiğinde, ölmek yaşamaktan daha iyidir!

Bu bize garip gelebilir, fakat bazılarımız için de en önemli sığınak kişisel itibar değil midir? Nereden mi biliyoruz, bir kişi seni herkesin önünde utandırır, öfkelenmez misin? Eleştiriye ne kadar açkınsın? Sen herkesin önünde azarlansan, darılıp gücenmeyecek misin?

Efendimiz İsa öğrencilerini sürekli, hem de herkesin önünde bile azarlardı. Bunlar onurlu, gururlu, Ortadoğulu adamlar değil miydiler, İsa ne yapıyordu dersiniz? Çünkü itibarın onlar için bir sığınak olmadığından emin olmak istemişti.

Özdeyiş 9:8 Alaycıyı azarlama, yoksa senden nefret eder. Bilge kişiyi azarlarsan, seni sever.

Sen bilge misin? Eleştiriye açık mısın? Yanlış anlaşılmasın, saygınlık önemlidir ve Rab’bin verdiği bir ödül olabilir. Kilise ihtiyarları içinse bir gereksinimdir. Fakat herkesin önünde aşağılandığında, kendini çıplak hissettiğinde, sinirleniyor musun? ‘Bu olmadan yaşayamam’ mı diyorsun? Bu senin hayat damarın mı?

Kimimizin sığınağı para

Şimdi ‘bu benim için geçerli değil’ deyip es geçmeyin lütfen.

Vaiz 7:12 Bilgelik siperdir, para da siper, Bilginin yararı ise şudur: Bilgelik ona sahip olan kişinin yaşamını korur.

Rivayete göre, Büyük İskender’in son arzusu, ellerinin tabutun dışına bırakılmasıymış. Herkesin eli boş olarak geldiğini, eli boş olarak da gittiğini görmesini istemiş.

1929’daki Wall Street borsasının birden düşmesinden dolayı, 23.000 kişi bir yıl zarfında canına kıymıştı. Bu Amerika’nın tarihindeki en yüksek orandır. Toplu intiharlar yaşanıyordu, çünkü barınakları paraydı. Para geleceğin belirsizliğine karşı bir savunma, bir tampon bölge oluşturuyordu. Denetimsiz bir dünyaya karşı etraflarında ördükleri sur, yani borsa düştüğünde, kendilerini korunmasız, çaresiz, çırılçıplak hissettiler.

Beklemediğin bir masraf çıktığında, sinirleniyor musun? Biri arabana çarptı ve sinirlendin, neden? Çünkü masraf çıktı ve sığınağın tehdit altında!

Kimimiz için kontrol önceliklidir

Bizler için sığınak vazgeçilmez önemdedir. Çünkü denetimimiz altında tutabildiğimiz bir güvence olarak görürüz. Kendimizi tehlikelerle dolu bir dünyada ve tamamen açıkta hissettiğimiz için, elimizden geleni yaparak hayatlarımızı kontrol altına almaya çalışırız.

Çocuklarını aşırı derecede koruyan anneler vardır, bilirsiniz. Hava biraz serinlediğinde çocuklarını aşırı derecede sıkı giydirirler. Tam tersine havalar ısındığında, bu kez çocuğun sırtına terini alması için havlu koyarlar. Bütün bu davranışların temelinde sağlığı kontrol etme çabası vardır; yani üşütüp hastalanmaya karşı bir savunma refleksi. 'Dünya bu kadar tehlikeli bir yer, bari şu bacaksızı kontrol edeyim,' şeklinde düşünürler.

Evlerine çok düşkün, sürekli temizlik yapan kadınlar yok mu? Çocukları eve girer girmez onları kapıdan direkt banyoya taşıyan insanları bilirsiniz. O evi biraz kirletirseniz, fırtına kaçınılmazdır! Neden? 'Dünyayı denetleyemem de, bari şu küçücük konutum temiz kalsın!' Dış dünyanın pisliğini içeri sokmamak kaygısıdır bu!

Trafikte kaldığımızda neden kızıyoruz? Çünkü gücümüzü aşan bir durumdayız! Orada kalmak zorundayız! Ellerimiz, kollarımız bağlı!

Siyaset, seçimler bazılarımızı niye öfkelenendirir? Çünkü denetimimizin dışında kalıyor.

Yunus'un hikayesinde de bu konunun önemini görüyoruz. Yunus'un başına gelen, Yunus'un yaşadığı bir sürü olay var ve neredeyse tamamında aynı sözcüğe rastlarız. İbranice'deki 'büyük' kelimesi bu kitapta sürekli geçmektedir. Büyük rüzgar, büyük dalgalar, büyük balık, büyük şehir... Yunus sanki her yönden saldırıya uğramakta, ölümcül bir bombardımana maruz kalmaktadır. Yunus başından geçen bunca badirenin ardından, keneotundan çardağın altına girdiğinde 'en azından kendi ufak sığınağım var' deyip sevinir. Fakat o da yok olunca tabii ki de kızıyor!

Sen de böyle hissettin mi hiç?

Yeme bozukluklarının, mesela Anorexia'nın, aslında endişeden ve denetimsizlikten kaynaklandığı düşünülmektedir.

Aslında batıl inançlar, nazar boncuğu taşımak gibi şeyler de aynı ihtiyaçtan türer. Hepsi de görünmez güçlere karşı bir savunma mekanizması kurmak arzusunun dışı vurumudur.

Kimimizin incir yaprakları vardır, gerisinde gizlenmek isteriz; ve bir de imaj kaygısı eşlik eder buna.

Yeni bir mekana ilk kez girdiğinde, mesela bir partiye, bir yemek davetine, nasıl bir edayla, nasıl bir havayla giriyorsun?

Cem Yılmaz 'Surat senin düşmanıdır' demişti.

Kız kardeşler, herşeyi pespembe göstermeye çalışmıyor musunuz?

‘Makyajla kapatıyoruz kemirilen yerlerin üstünü, ruhumuzdaki gedikleri, benliğimizdeki oyukları. Meşguliyetle, sosyallikle, ünvanla, kariyerle, şan, şöhretle kapatıyoruz. Ama alttan alta bir çoğumuz aynı dertten muztaribiz- Tamamlayamadığımız bir eksiklik duygusunu, azalmayan bir bezginliği sırtımızda un çuvalı gibi taşıyoruz. Monoton bir değirmen taşı günlerin akışı. Dönüyor kendi ritmiyle. Bizi o çarkın dışına çıkaracak bir aşk arıyoruz. Sıradışı bir sevda...’

Elif Şafak

Mükemmel makyaj ve iyi giyim en güvenilir maskemiz olur bazen: ‘hiç kimse gerçek yüzümü görmesin,’ demez miyiz? Labrynth ve Emily Sande’nin ‘Let me see beneath your beautiful’ , ‘**Güzelliğinin altını görmeme izin ver,**’ şarkısı neden o kadar popüler oldu dersiniz, çünkü millet ikiyüzlülükten, yüzeysellikten nefret eder hale gelmişti.

Senin incir yaprağın, ahlak, edep, dindarlık biçiminde olabilir. Hatta bazen isyankarlık şekline de bürünebilir, çünkü ekşi suratlı, huysuz, aksi birisi olmak da bir savunma mekanizmasıdır. Büyük hayaller, planlar, projelerden de söz edebilirsin ve çok konuşarak sanki etrafına kelimelerden oluşan görünmez bir duvar örebilirsin. Yoksa aslında ne kadar boş bir insan olduğunu göreceklerdir. Gerçek olan ‘ben’i sakın görmesinler, boş bir adam olduğumu bilmesinler, isteriz. O zaman hep ahkam kesmek, hava atmak zorundayızdır.

Senin sığınağın nedir?

Buna cevap verebilmek için, belki şu sorunlarını göz önünde bulundurmakta fayda var:

Seni sinirlendiren nedir?

Seni çaresizliğe iten nedir?

‘Mutlu olmam için olmazsa olmaz,’ dediğin şey nedir?

‘Şuna sahip olmadan yaşayamam,’ dediğin şey nedir?

Peygamberler asıl olan barınağımızın nerede olduğunu biliyorlardı

Mez 91:1 Yüceler Yücesi'nin barınağında oturan, Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınır.

Mez 91:2 "O benim sığınağım, kalemdir" derim RAB için, "Tanrım'dır, O'na güvenirim."

Mez 31:20 İnsanların düzenlerine karşı, Koruyucu huzurunla üzerlerine kanat gerersin; Saldırgan dillere karşı Onları çardağında gizlersin.

Asıl özlem çektiğimiz, ihtiyaç duyduğumuz barınak Tanrı’nın varlığıdır. Bizi her türlü kötülükten ve dehşetten koruyabilecek olan bir tek O vardır. Yüzde yüz güvenilir, asla hüsrana uğratmayacak bir sığınak istersen, Tanrı’nın huzuruna çekilmen gerekir. Çünkü O’nun eli yeterince güçlü, O’nun kanatları yeterince geniş ve O’nun gölgesi yeterince serindir.

O’nun varlığı su-geçirmez, kurşun-geçirmez, ateş-geçirmez, hastalık-geçirmez, korku-geçirmez, sıkıntı-geçirmez, hatta ölüm geçirmezdir!

Eyüp Peygamber

Şeytan Rab'be 'işte kulun Eyüp yok mu? O seni çok seviyor. Fakat aslında, yalnızca onu çok bereketlediğin için seni sevip, sana bağlı kalıyor. Çünkü verdiği nimetler ona bir sığınak oldu. Gönlü aslında sana bağlı değil, senin verdiği nimetlere bağlı. O nimetleri kaldırdığın gün, öfkelenecek ve sana küfredecektir,' diye bir iddiada bulunmuştu.

Eyup 1:9 Şeytan, "Eyüp Tanrı'dan boşuna mı korkuyor?" diye yanıtladı.

Eyup 1:10 "Onu, ev halkını, sahip olduğu her şeyi sen çitle çevirip korumadın mı? Elleriyle yaptığı her şeyi bereketli kıldın. Sürüleri bütün ülkeye yayıldı.

Eyup 1:11 Ama elini uzatır da sahip olduğu her şeyi yok edersen, yüzüne karşı sövecektir."

Eyup 1:12 RAB Şeytan'a, "Peki" dedi, "Sahip olduğu her şeyi senin eline bırakıyorum, yalnız kendisine dokunma." Böylece Şeytan RAB'bin huzurundan ayrıldı.

Rab Tanrı, Şeytan'a izin verdi, Eyüb'ün nimetlerini, soğan gibi kat kat üzerinden soydu. Mallarını yok etti, zenginliğini çaldırdı, ailesini öldürttü, hatta sağlığını bile elinden aldı. Peki geride ne kalmıştı? Herşeyden yoksun, çıplak bir Eyüp!

Eyüp üzüldü mü? Tabii ki. Yas tuttu mu? Tabii ki! Fakat...

Eyup 1:20 Bunun üzerine Eyüp kalktı, kaftanını yırtıp saçını sakalını kesti, yere kapanıp tapındı.

Eyup 1:21 Dedi ki, "Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı, RAB'bin adına övgüler olsun!"

Eyup 1:22 Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı'yı suçlamadı.

'Görünmez olan bir güvencem daha var, ve ona dokunamazsın Şeytan! Hepsini aldın, ama asıl güvencem Rab'dir. Çıplaklığımdan o yüzden utanmam,' dedi Eyüp.

Rab ne istiyor? Sığınaklarımızı, ister kendi ürettiğimiz, ister onun verdiği olsun, niye bizden bazen geri alıyor?

- **Çünkü Tanrı gerçekte güvenilmez olan şeylere bel bağlamamızı istemiyor**

Yunus hikayesinde putların güvenilmezliğini çok net bir şekilde görüyoruz. Gemicilerin her biri kendi ilahına yalvarıp durdu, fakat kurtulamadılar. Benzer şekilde Tanrı, Yunus'a güvendiği keneotunun ne kadar geçici olduğunu göstermek istedi: Bugün var, yarın yok; bir gecede çıktı, bir gecede yok oldu ve seni kesinlikle koruyamaz!

Çocuk babasına 'ben mimar, doktor olmak istemem. Ben müzisyen olup, dünyayı gezeceğim' derse, Baba onu alıkoymayı, caydırmayı istemez mi? Neden, çünkü oğlunu seviyor ve iyiliğini istemektedir.

Hayatını çöpe atma. Varlığını, vaktini, enerjini geçici bir barınak için mi harcıyorsun?

- **Çünkü Tanrı barınağımızın içine girip, bizimle beraber olmak istiyor**

Rab'bin asıl isteği bizimle beraber olmak, bir ilişki kurmaktır. Bazı insanlar vardır, kendilerini o kadar ulaşılmaz kılar ve araya mesafe koyarlar ki, sanki onlarla samimi bir ilişki kurmak imkansız gibidir. Fakat Tanrı o savunma mekanizmalarımızı aşır, bizi yine de sevmek istiyor.

Vahiy 3:20 İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz.

Bazı tarihçilere göre Fatih İstanbul'a en sonunda şöyle girebilmişti: İçerden bir kişi surların içindeki ufak bir kapıyı açık unutmuştu ve oradan giren Osmanlı askeri surlara bayrak dikebilmişti. Yüreklarimizi çevreleyen surlardaki bir kapıyı hep açık tutmalıyız. Tanrı'nın varlığı yüreğine, ruhunun ta derinliklerine kadar işlemelidir.

- **Çünkü büyümemizi istiyor, aynı kalmamızı istemiyor Tanrı**

İstakozlar, hayatlarının ilk beş yılında tam yirmi beş kere olmak üzere eski kabuklarını döker ve yeni bir kabuk oluştururlar. Çünkü büyümektedirler. Ondan sonra hayatları boyunca yılda bir kez aynı dökülme yinelenir. Bütün mesele şuradadır: dökmezlerse, büyümmezler! Aynı kalmak istediğine emin misin? Karakterde, imanda büyümek istemez misin?

- **Çünkü utancımızı örten aslında Tanrı'nın kendisidir**

Adem ile Havva hikayesinden önemli bir ayrıntıyı atladık, bilmem fark ettiniz mi?

Yar 3:21 RAB Tanrı Adem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi.

Rab Tanrı bir hayvan kesmiş olmalıydı – ilk kurban – ve bunun derisiyle onları örttü. Bunu yapmakla Tanrı, günün birinde bir kurban sağlayacağını, insanoğlunun utancını, çıplaklığını aynı şekilde tamamen örteceğini ilan ediyordu. Ve Mesih, Tanrı'nın kuzusu, Tanrı'nın öz kurbanı, Babası tarafından bir kurban olarak çarmıhta sunulduğunda, O'nun doğruluğu bize verilmiş oldu; utancımızı örtmek, ayıbımızı silmek için.

Soğanın bütün katları soyulduktan sonra, yani kendimizi çırılçıplak hissettiğimizde, Mesih'in bize verdiği doğruluğu hatırlıyoruz ve artık utanmıyoruz!

- **Çünkü Mesih'e iman eden herkesi kendi himayesine almak istiyor Tanrı**

Adem ile Havva Tanrı'nın huzurundan, yegane barınaklarından kovuldular. Artık girmeleri yasaktı, çünkü günahlıydılar ve Mesih gelene kadar, hepimiz aynı konumdaydık. Tamamen savunmasız halde dışarıda, açıktaydık ve her türden tehlikeye maruz kalmıştık.

Yalnız O, bir tek İsa Mesih günahsız olduğu için Baba'nın huzuruna çıkma hakkına sahiptir. İşte bizler Mesih'e iman ettiğimizde, artık Adem'de değil, Mesih'te sayılırız. Adem'de kalanlar ise dışarıda ve açıktalar. Tek düşündükleri kendi sığınaklarını inşa etmek, çünkü tehlike içindeler. fakat yine de hepsi ölüme mahkumdur. Çünkü ölüm-geçirmez bir sığınak henüz keşfedilmedi ve Adem'deki herkes mutlaka ölecek. İnsan yapısı sığınaklar ne kadar güçlü olursa olsun, ölüm-geçirmez olanını yapmak mümkün değildir!

Oysa Mesih'te olanlar, yeniden Tanrı'nın huzuruna kavuşmuş, Tanrı'nın himayesine girmiş olurlar. Korkma, artık sen Baba'na aitsin, sana bakacak, seni koruyup kollayacak olan O'dur.

Evet, bizim de inşa ettiğimiz bir takım sığınaklarımız yok değil. Fakat onlar ortadan kalkacak olsa da, hayatın karşısında Eyüp gibi dik durabiliriz. Çünkü korkmuyoruz, çünkü bizi koruyan, kurtaran, önemli kılan, değerli kılanın, aslında Tanrı olduğunu biliyoruz.

Vahiy 7:15 Bunun için, "Tanrı'nın tahtı önünde duruyor, Tapınağında gece gündüz O'na tapınıyorlar. Tahtta oturan, çadırını onların üzerine gerecek.

Vahiy 7:16 Artık acıkmayacak, Artık susamayacaklar. Ne güneş ne kavurucu sıcak Çarpacak onları.

Vahiy 7:17 Çünkü tahtın ortasında olan Kuzu onları güdecek Ve yaşam sularının pınarlarına götürecektir. Tanrı gözlerinden bütün yaşları silecek."

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan_Kitaplar.com)'dan [indirebilirsiniz](#).

Yaşam Kilisesi yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)